

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

N. 33

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 33 2018

Sumari

Editorial	3
Pensament	7
St. Jordi 2018. Primers premis Escola Avenç	12
St. Jordi 2018. Primers premis Escola Ramon Fuster	26
St. Jordi 2018. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	41
Arts Plàstiques 2018. Primers premis Escola Avenç	67
Arts Plàstiques 2018. Primers premis Escola Ramon Fuster	68
Arts Plàstiques 2018. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	69

FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

El Projecte Educatiu de la Fundació Collserola

Durant l'acte de cloenda del 50 aniversari de l'escola Frederic Mistral, en Xabier Osarte, en representació dels membres fundadors, ens va explicar la història del projecte, des dels inicis, quan un grup de mestres i famílies van decidir, l'any 67, fundar l'escola. Era un col·lectiu apassionat per la seva feina i amb ganes de transformar pedagògicament l'entorn, de crear una escola diferent a la d'aquells moments, una escola innovadora i de qualitat, una escola catalana, plural i laica, amb un clar compromís d'educar ciutadans i ciutadanes responsables.

No podem parlar del present i del futur sense remetre'ns al passat. Per això cal fer especial menció de la Maria Cecília Millet, com a fundadora de l'escola Frederic Mistral, d'en Ramon Pecanins, que va liderar la nostra institució durant molts anys, i la va fer créixer, i d'en Xavier Aballí, que va agafar el relleu a la Presidència de la Fundació Collserola.

Hem arribat fins aquí gràcies a l'esforç i a la feina de moltes persones que s'han anat sumant a aquest projecte al llarg de tots aquests anys. Tots ells i elles, tots nosaltres, hem anat construint aquesta història i l'hem convertit en l'escola que és ara, una escola amb ganes de seguir treballant per poder oferir una educació de qualitat i amb una clara vocació de servei públic.

Sempre hem estat una institució que hem procurat avançar-nos a les necessitats i reptes que la societat del moment plantejava. La nostra dimensió n'és un exemple. A aquell projecte inicial hi hem anat sumant altres projectes educatius, que ens han enfortit i enriquit mútuament. La incorporació de l'Institut Tècnic Eulàlia, de l'escola Avenç i de l'escola Ramon Fuster, així com la creació de la Fundació Collserola, la Fundació Cim d'Estela i la Fundació Institut de Psicologia i, més tard, la incorporació al grup Collserola de la Fundació Bellaire i la Fundació Els Xiprers. Ens omple d'orgull haver arribat fins aquí.

Ara és l'hora de construir l'escola del futur, no fer-ho seria traïr l'esperit innovador d'aquella escola que va néixer el 1967. Som el relleu d'aquella generació i tenim l'oportunitat i la responsabilitat, en un nou moment de transformació educativa, d'afrontar la realitat que ens presenta el futur i poder-nos-hi avançar.

Vivim en temps canviants, de reptes complexos a tots nivells. De nous paradigmes. I el món de l'educació també s'està repensant. La societat, i amb ella

E D I T O R I A L

l'educació, està immersa en un context de transformació on es qüestionen moltes de les maneres d'ensenyar i aprendre vàlides fins ara. El que ensenyàvem abans no és suficient per a una societat tan diferent.

En la societat del segle XXI, l'educació entra en una nova dimensió fruit dels canvis de la globalització, els moviments de població, la revolució de les tecnologies, la comunicació o els avenços en la neurociència. El fet educatiu i l'activitat a les aules ha de canviar per donar resposta a aquestes noves exigències.

En aquest context, cal “posar ordre” i les escoles hem d'actualitzar la nostra proposta pedagògica, el nostre projecte educatiu. L'hem d'actualitzar i repensar a partir de la reflexió. Els bons resultats educatius de les nostres escoles són, alhora, un estímul i un fre per a aquestes innovacions. Aquests resultats són una garantia però també ens plantegen dubtes davant la necessitat de trobar noves respostes que els puguin millorar. Innovar ens obliga a sortir de la nostra zona de confort i les nostres famílies demanen valentia en l'aposta pel canvi pedagògic i, alhora, garanties i rigor en els resultats educatius. Trobar aquest equilibri és l'objectiu del nostre projecte educatiu.

La voluntat de fer un pas endavant i la responsabilitat educativa ens han portat a reformular els objectius educatius i el currículum, a buscar noves formes de governança, d'organització i de lideratge per aconseguir estructurar aquest canvi.

Per això, el curs passat ens vam plantejar la necessitat d'actualitzar el nostre Projecte Educatiu, per incorporar-hi els canvis que estàvem portant a terme; per repensar-lo, posar-lo al dia i donar valor a aquest procés de transformació global de renovació pedagògica, organitzativa i de gestió.

I ho hem fet gràcies a tota una sèrie d'elements que han estat claus perquè aquesta revisió i actualització tinguin èxit: la voluntat institucional; la cohesió i la motivació de tot l'equip; l'exigència dels alumnes i la confiança de les famílies. I hem aconseguit un projecte que defineix cap a on anem, consensuat, compartit, acceptat i reconegut per la nostra comunitat escolar gràcies a un procés participatiu durant el qual vam recollir l'opinió de tots els sectors que intervenen en el procés educatiu.

L'Anton Costas, president del Cercle d'Economia, en l'acte de lliurament dels Premis del Cercle d'Economia, ens deia que “les coses que no es medeixen, que no s'avaluen, solen empitjorar, en canvi, totes les que s'avaluen tenen moltes possibilitats de millorar”.

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

E D I T O R I A L

Nosaltres, el curs 2016/2017 vam iniciar un procés d'avaluació i de diagnosi exhaustiu per identificar les fortaleeses i les debilitats de les nostres escoles. Hi van participar més de 4.000 persones. Vam organitzar 186 grups de reflexió. I vam recollir més de 1.600 aportacions. Tot plegat és la base del nou projecte educatiu.

Un projecte educatiu que defensa una escola on es pensa, es raona, s'argumenta, es qüestiona, on el pensament crític és l'eix vertebrador del model educatiu. Una escola on el coneixement i l'aprenentatge es discuteixen i es construeixen col·lectivament. Una escola que educa perquè l'alumnat transformi l'entorn i no a la inversa. Una escola que educa per a la igualtat, per al compromís social, la coeducació, el respecte i la inclusió, on l'aprenentatge de valors és imprescindible. Una escola amb una formació integral que promou la justícia social, el respecte al medi ambient i la participació.

Una escola amb aprenentatge i avaluació significatius i competencials, on el coneixement no és el més important, sinó allò que fem amb aquest coneixement. Una escola que personalitza l'aprenentatge i on l'alumnat participa en la identificació dels objectius, en la definició i el camí per assolir-los, que incorpora la recerca, l'experimentació, la resolució de problemes i reptes, el treball individual, per projectes i en equip, utilitzant les tecnologies com a eines facilitadores dels aprenentatges.

Una escola inclusiva, que confia en l'alumnat, i té altes expectatives d'èxit per a cadascú, partint dels seus talents i capacitats.

Una escola que creu, com ens deia en David Bueno en les Jornades d'Innovació Pedagògica de la Fundació Collserola, que les emocions "són la porta d'entrada principal de l'aprenentatge". Una escola que educa des de l'afecte i en un entorn ric i motivador.

Una escola amb una sòlida formació integral i cultural, que estimula la capacitat d'anàlisi i reflexió i la cultura del pensament a través de les arts, la filosofia, les humanitats, l'esport, la tecnologia i el pensament científicomatemàtic.

Una escola amb una mirada clarament internacionalitzadora on el domini i l'ús social de diferents llengües com el català, el castellà, l'anglès, el francès i l'alemany són la base per comprendre elements culturals aliens i propis i contribueix a fer que l'alumnat tingui una mentalitat oberta.

Una escola que col·labora amb altres institucions per integrar el seu valor afegit al currículum i amplia la dimensió de l'aprenentatge. Una escola oberta que treballa en xarxa i amb una clara voluntat de projecció externa.

E D I T O R I A L

Una escola que flexibilitza i adapta l'organització i la gestió al servei del projecte pedagògic posant l'accent a fer emergir i desenvolupar el talent de l'equip humà, per garantir la qualitat educativa.

Una escola on la tutoria i l'orientació són elements identitaris i tenen la finalitat d'acompanyar l'alumnat i contribuir, en col·laboració amb les famílies, al seu desenvolupament personal i social. Una escola en què tots els nens i nenes es situïn realment en el centre de l'aprenentatge.

En definitiva, i tal com expliquem en la Missió i Visió del Projecte Educatiu, una escola catalana, laica i plural que ofereix una educació de qualitat, inclusiva i personalitzada amb l'objectiu d'aconseguir una sòlida formació personal i acadèmica per als nostres infants i joves, els veritables protagonistes de l'acció educativa; que treballa amb passió i compromís, fomentant la cultura i el coneixement, en estreta col·laboració amb les famílies i l'entorn, i amb una marcada consciència social; que vol ser referent educatiu en un món canviant, creant entorns d'aprenentatge de qualitat que ajudin l'alumnat a assolir el seu màxim potencial d'acord amb les seves aptituds i capacitats i que té el propòsit que els nostres infants i joves esdevinguin ciutadans i ciutadanes amb esperit crític, èticament compromesos, respectuosos amb la diversitat social i cultural, competents i capaços de donar resposta a situacions complexes amb coratge i creativitat per contribuir al progrés i al desenvolupament de la societat.

Sense el suport de tota la nostra comunitat educativa, difícilment haguéssim pogut emprendre un canvi d'aquesta magnitud. Moltes gràcies a tothom!

David Sierra Amanós
President de la Fundació Collserola
Acte de Cloenda del 50 aniversari. Auditori AXA
Barcelona, 14 de maig de 2018

En clau de dona

Aquest curs 2017/2018, el tema del cicle Reflexions a l'escola fou **En clau de dona**. Les conferències van tenir lloc entre el 26 de gener i el 27 de febrer de 2018 als auditoris de les nostres escoles: una edició per a les famílies, a Barcelona i al Vallès, i una per a l'alumnat de Batxillerat.

Vam inaugurar el cicle amb la periodista i escriptora Natza Farré. Al llarg de la seva conferència **Per què hem de ser feministes?**, Natza Farré ens va respondre, de forma molt vehement, aquesta pregunta. Per la periodista, ser feminista vol dir defensar els drets de les dones perquè, al s. XXI, encara som ciutadanes de segona categoria. Per Farré, no es poden defensar els drets humans i no ser feminista. Per ser-ho, va afirmar, no cal ser dona, però si ets dona i no ets feminista, estàs anant en contra de tu mateixa. Aquest 2018, va explicar, el feminisme està de moda però no és una moda, va afegir; és una taca que cal escampar. Aquest any del moviment #Metoo, molta gent s'ha demanat per què ara. Per Farré la resposta és clara: perquè les dones estem cansades i hem perdut la por. Comencem a tenir veu i, ara que la tenim, la fem servir. També va parlar de l'anomalia de l'assetjament, que està molt acceptat perquè ha passat tota la vida: cal tenir clar que lluitar-hi en contra depèn de nosaltres, de les nostres actituds, d'allò que ensenyem als nostres fills i filles, al nostre alumnat... i cal treure a la llum totes les actituds que s'han de canviar. Caldria aconseguir la igualtat real, que no pel fet de ser dones ens calgui escollir o ens hàgim de sentir culpables segons què escollim. Per Natza Farré, amb la revolució feminista, que és l'única que no s'ha fet a nivell mundial, el món milloraria moltíssim. Aconseguir-ho és possible però cal tenir-ho clar: podem començar per canviar petits hàbits com, per exemple, començar a dir als nois coses com "no us acosteu a les noies, no les molesteu, etc." en comptes de dir sempre a les noies "aneu amb compte, etc."

La segona conferència, **Dones i cultura; dins o fora de camp?**, fou a càrrec de Marta Segarra, catedràtica de literatura francesa i d'estudis de gènere a la UB, investigadora al *Centre National de la Recherche Scientifique* de París i membre del *LEGS-Laboratoire d'études de genre et de sexualité*. Segarra va començar parlant de la història de la germana de Shakespeare que va imaginar Virginia Wolf. Judith volia fer el mateix que el seu germà però no va poder perquè en aquell moment el futur de les dones era casar-se i no escriure o marxar de casa per buscar-se la vida. Amb aquest conte, Wolf pretenia reflectir el paper de les dones en la literatura al llarg de la història. S'inaugurava una nova línia de crítica literària: la crítica feminista, des de la qual es qüestiona la universalitat de l'experiència literària i es posa de relleu

la invisibilitat i el silenci de la història de la cultura envers l'experiència de les dones. Per què? Perquè no se'n veia la necessitat. Això comporta posar en qüestió els valors de l'art i de la cultura en general ja que el cànon no és natural: en la tria hi influeixen factors ideològics com, per exemple, si són homes o dones. Fins fa relativament poc, l'educació que es donava a les dones –només calia aprendre a ser una bona esposa- i als homes era molt diferent. Tampoc no es rebia igual una obra feta per un home que per una dona (per això moltes es posaven un pseudònim masculí). Al llarg de la història, les dones hem tingut molts més obstacles simbòlics i materials a abatre que no pas els homes per poder dedicar-nos a la cultura entre els quals, per exemple, i citant el títol de l'obra de Virginia Wolf, no tenir una cambra pròpia on poder treballar. Hi érem però hem estat silenciades, invisibilitzades, deixades de banda, fora de camp. I ara? es va preguntar Marta Segarra com a conclusió final. Ara ja estem dins de camp tot i que, des del seu punt de vista, encara hi ha un cert biaix, de vegades inconscient i de vegades conscient. Cal, va concloure, reivindicar les obres de les dones i lluitar contra els prejudicis amb què, encara ara, es reben.

Per a la tercera conferència vam comptar amb Jaume Funes, psicòleg, educador i periodista especialitzat en el món dels adolescents i joves. **A Apren- dre a ser i a estimar en llibertat. Reflexions per una educació en la igualtat**, Funes es va centrar en el món de l'adolescència per posar de relleu que, malgrat els esforços que educadors i famílies podem fer, cal tenir també molt present la realitat que envolta els i les joves adolescents i la seva manera d'entendre el món. Durant la primera part de la seva reflexió, Jaume Funes va desgranar diferents punts a tenir en compte:

1. ser concients de les diferents maneres de viure l'adolescència de cadascú, les diferents oportunitats socials;
2. permetre que siguin adolescents i procurar que visquin aquesta adolescència tan positivament i lliurement com sigui possible, sense autoimposar-se estereotips;
3. aclarir com és el jove que volem que esdevingui i, també, el que ells i elles volen acabar sent;
4. tenir en compte alguns determinants educatius inevitables de l'adolescència (són temps de primeres vegades, de descoberta i experimentació, de sedimentació, de trencament, de vida digital, etc.)
5. oferir-nos per acompanyar-los i escoltar-los quan els calgui.

A la segona part, Funes va proposar que tornéssim a pensar cinc territoris educatius de forma oberta i activa:

P E N S A M E N T

1. en un moment d'inconformitat amb el propi cos, ajudar-los a esperar, a construir la imatge pròpia, a controlar les emocions i, sobretot, a ser ells o elles més enllà del seu cos;
2. pel que fa a la sexualitat, fer-los veure la importància de no precipitar-se, explicar-los què vol dir enamorar-se, qui decideix i qui no en aquesta qüestió, la importància de no deixar-se dominar i, sobretot, de no voler dominar l'altra persona;
3. la gestió i el domini dels plaers i de la felicitat i que tinguin clar que no hi ha felicitat en la infelicitat d'una altra persona;
4. que aprenguin a ser, sols i en companyia, a ser canviants, etc.;
5. educar-los en els drets humans perquè aprenguin a respectar-se a ells mateixos i als altres i que sàpiguen que tothom té uns drets però també uns deures.

Es tracta, en definitiva, d'acompanyar-los mentre es fan grans; d'ajudar-los a pensar i a dubtar i de donar-los criteri per entendre el món.

Tancàvem el cicle amb una conferència única a càrrec de la Catedràtica de Filosofia Moral i Política de la UNED, Membre del Consell d'Estat i vicepresidenta del Real Patronato del Museo del Prado, Amelia Valcárcel. A **Nuestras raras sociedades. El feminismo como tradición de pensamiento y acción política**, Valcárcel ens va proposar analitzar la societat occidental i com s'ha intentat definir, al llarg del temps, respecte dels altres: est/oest; nord/sud... Totes les definicions, però, va explicar, són impures perquè no inclouen totes les societats. Més endavant, se les ha definit com a societats estranyes (weird en anglès). Som estranyes perquè la major part de les societats no són com nosaltres: la major part de la gent no viu en democràcia ni tampoc no comparteix la nostra manera d'entendre el món, especialment a partir de l'auge del nou discurs científic i de la ciència com a salvadora per ella mateixa, que ens va fer deixar enrere les supersticions. Som estranyes, va continuar, perquè som societats obertes, democràtiques i amb un valor fonamental: el de la llibertat individual. Com a societat weird, caiem bé a la resta de societats? Amelia Varcárcel afirma que no. Especialment perquè hem estat capaços de traslladar la religió a l'àmbit privat de l'individu. És en tot aquest context que hem d'entendre el feminisme com un producte d'occident que, en diferents moments de la història –especialment quan hi ha més obertura i llibertat–, ataca la immemorial dominació masculina. Primer fou un feminisme il·lustrat, que ho va tenir força difícil perquè el més difícil era sortir del quadre. Volia ser una teoria política de justícia igualitària que defensava que ningú no pot ser apartat d'un dret o menystingut per causa del seu sexe. El 2n gran

P E N S A M E N T

moment fou el del sufragisme gràcies al qual, a més del vot de les dones, es van aconseguir molts dels drets (a l'educació, civils, polítics, etc.) dels que gaudim actualment... I així arribem al feminisme contemporani, a partir de la Declaració dels Drets Humans, feta gràcies a la constància d'Eleanor Roosevelt que va lluitar per la seva proclamació. El feminisme no s'ha produït mai sense reaccions però, va afirmar, les batalles les ha guanyat sense víctimes. També som societats estranyes, per tant, pel nostre feminisme. Per Amelia Valcárcel, això ho hem de fer valdre perquè el feminisme és el gran valedor de les democràcies occidentals. Va acabar reivindicant que la història del feminisme s'hauria d'estudiar perquè forma part de la història.

Sant Jordi 2018

Els tres objectes

Hi havia una vegada un regle, un llapis i una maquineta que volien travessar un riu. No sabien com fer-ho: van construir una barca però es va enfonsar. Van pensar com solucionar-ho.

Al regle se li va ocórrer una idea. Va dir: - Puc fer jo de barca!

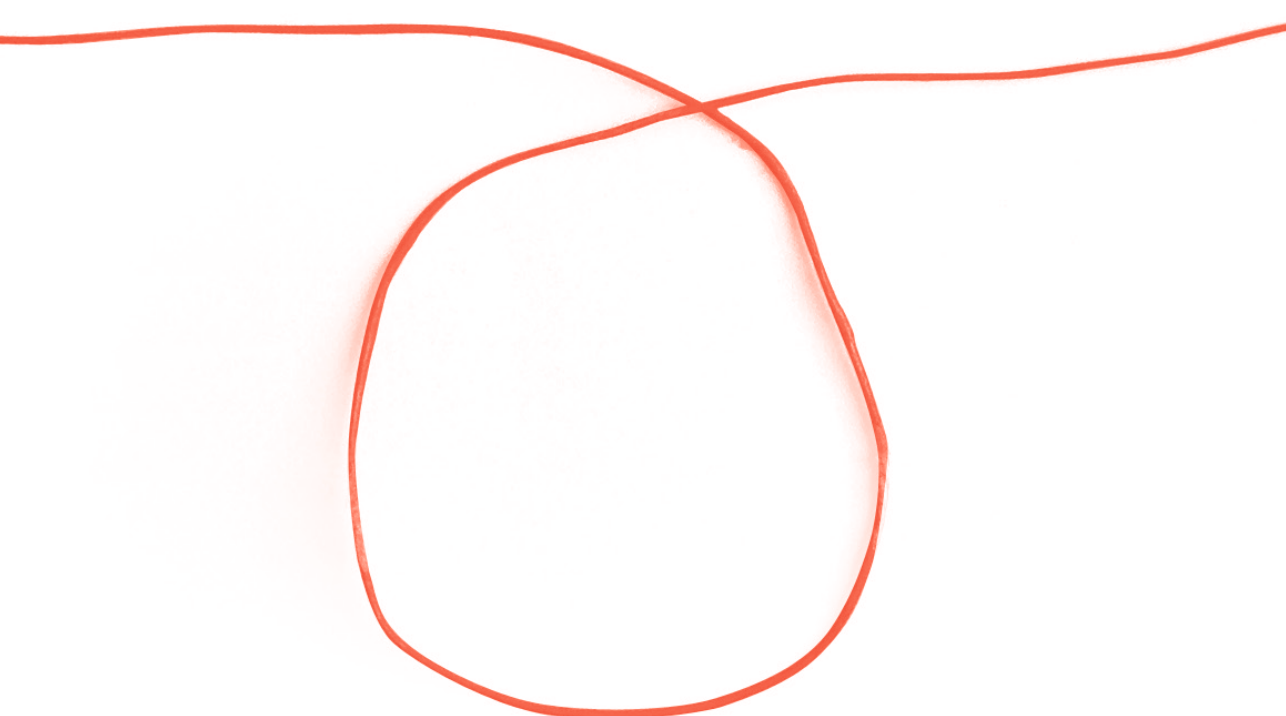
Els altres van pujar i van veure que no s'enfonsava.

- Ho hem aconseguit!!!!

Després van jugar a fet i a amagar.

Així és com els tres van estar sempre feliços compartint bons moments.

Jan Relat Pujol
1r de Primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

La nena i el conte

Hi havia una vegada una nena que es deia Júlia que li agradava molt llegir. Un dia va anar a la biblioteca amb la seva mare i va agafar un conte que es titulava “La fada i el pirata” i quan va començar a llegir li va agradar molt i es va emocionar tant que va entrar dins del llibre. Quan va ser dins del conte va tenir molta por i li va dir al pirata que l’ajudés a sortir. El pirata sense saber ben bé com la va fer sortir.

La Júlia li va anar a explicar tot a la seva mare i la mare li va dir:

- El proper dia no t’emocionis tant!!!

Clara Herrero Barrios
2n de Primària

Res és impossible

Hi havia una vegada un noi que es deia Joel i que tenia nou anys.

El seu somni no era altre que el d'anar a la Lluna. El que li agradava més era observar les estrelles.

Un dia va venir una nena nova a l'escola, es deia Cloe i li agradaven les mateixes coses que al Joel.

Ella també tenia els mateixos somnis.

Es van fer amics i es van prometre que, algun dia, arribarien a la Lluna.

Però aquí va venir el problema: no sabien com s'ho farien per anar-hi!

Després de pensar, i pensar, i tornar a pensar... durant moltes estones, en Joel va dir:

- Ja ho tinc! Farem un salt tan alt que arribarem a la Lluna!

Ho van provar diverses vegades però no ho aconseguien.

Van arribar a la conclusió que hi haurien d'anar amb un globus aerostàtic.

La Cloe va dir:

- No, no, noooo! Hi ha extraterrestres!!... que no ho sabies?

Va passar molt de temps i es van casar. El somni no va desaparèixer!

La Cloe i en Joel van acabar sent astronautes i van anar junts a la Lluna.

En arribar-hi tots dos van començar a cridar:

- Res és impossible si t'ho proposes!!!

... i vet aquí un gos, i vet aquí un gat... i aquest conte s'ha acabat!...

Per cert!!! Me n'oblidava!

La Cloe i en Joel es van comprar un gos que també va anar a la Lluna!!

Recorda: Res és impossible!!!

Queralt Masanés Pujol
3r de Primària

El maquinista

Hi havia una vegada un senyor anomenat Marom a qui li encantaven els animals.

Un dia va decidir viatjar a la sabana per poder observar la fauna.

En arribar va agafar un cotxe per fer el safari i va veure elefants, lleons, hienes, guepards, zebres...

Quan es va fer fosc i va arribar la nit, en Marom, estava molt cansat de l'excursió i se'n va anar a dormir.

En llevar-se pel matí va veure que tot estava destrossat!!! El cotxe, les tendes...

Ell volia saber què havia passat i, aprofitant les peces del cotxe i el que quedava de la tenda, va construir una màquina del temps per poder-ho esbrinar.

Va viatjar fins a la nit anterior i es va adonar que hi havia hagut una estampida d'elefants.

En Marom i els seus acompanyants van començar a pensar què podien fer.

- Ja que tenim la màquina del temps podem posar les tendes i el cotxe en un altre lloc i així quan passi l'estampida d'elefants no ens ho faran malbé tot.- Va dir en Marom.

Tothom va dir que sí. Sí que ho farien!... i així va ser.

Van viatjar en el temps i van moure de lloc les tendes.

Quan es van tornar a despertar van veure que no hi havia res destrossat. Van agafar el cotxe i van tornar al poble.

En Marom, cansat pel viatge, en arribar a casa seva, va seure al seu sofà preferit i va dir:

- Estic molt orgullós d'haver fet aquesta excursió.

Martí Sanz Dinarés
4t de Primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

El món dels miralls

Era divendres a la tarda i el Jan no estava de massa bon humor. En arribar a casa, els pares li van preguntar què tal li havia anat el dia a l'escola, ell va respondre un "pff"... Els pares d'en Jan es van mirar. Es veu que en Jan no havia tret massa bona nota en un examen, i això l'havia fet enfadar una mica. Els seus pares van provar de parlar amb ell, però com que en Jan no volia, no el van forçar.

La tarda no va anar a millor: la Jana, la germana petita d'en Jan, volia que ell jugués amb ella a nines, és clar, en Jan no volia. Després de crits i baralles, va arribar l'hora de sopar. Els pares parlaven de coses que agraden als grans, i als més petits no els importen gaire. De sobte, la Jana va comentar:

-Ets un mal germà. Hauries d'haver jugat amb mi!

-Ah sí? Per què?

-Doncs perquè sí! I si no ho fas, ho tornaré a dir a la mare!

En Jan es va acabar la sopa i va fer tot el que havia de fer: es va posar el pijama, es va rentar les dents i va desitjar bona nit a tothom (sense gaires ganes) va anar a la seva habitació i es va deixar caure a sobre el seu llit. Silenci, va pensar. L'única cosa que en Jan volia en aquell moment era silenci, pau i tranquil·litat.

Eren les dotze de la nit i en Jan es va despertar. La seva família dormia, n'estava segur. De sobte, va notar que l'observaven, l'espiaven. Va recórrer l'habitació amb la mirada. Res. "El mirall" - va pensar. En Jan tenia un mirall a la seva habitació, li havien regalat pel seu aniversari, era una mica més gran de la mida del cos del Jan, però tot i això, a en Jan li agradava. Es va fixar en el mirall i... Allà. Era allà. La seva silueta, igual que ell, tret d'una cosa: en Jan estava estirat al seu llit i el reflex estava dret, mirant-lo físicament. El Jan es va apropar al mirall tant, que la punta del nas rascava el metall. El reflex li va dir:

-Hola, Jan. Ja sé que és estrany però no tenim massa temps, necessito que entris al mirall: hem de parlar.

En Jan, sense saber molt bé el que feia, es va apropar molt al mirall, i per un moment, potser només un instant, va notar com si s'esfumés, es difuminés.

Ara en Jan ja es trobava en el món dels miralls. Un món paral·lel al nostre, però amb una petita diferència- va pensar en Jan- Faltava... alegria! Tothom estava seriós, més ben dit, amb expressió trista. Era aquella la veritat? El món dels

miralls mostrava com era el món real? Era així tan avorrit? O només era aquell món que era gris i trist?

-A veure, Jan- va dir el reflex- Fa temps que t'he estat observant, i m'he adonat que últimament només vols estar sol, sense ningú, ignorant a tothom. Jo sempre he volgut el contrari: Veuràs – va prosseguir el reflex, sense deixar dir res a en Jan- En el món dels miralls tot és molt avorrit, només et dediques a copiar els moviments del teu “amic” que està a l'altra banda del mirall... Jo vull viure aventures, jugar, parlar, ser feliç.

He pensat que... com que tu vols tot el contrari... Això és perfecte per a tu! Després de tot, ningú no ho notaria perquè som iguals!

Què me'n dius? Només ens hem de donar la mà... Ostres! Se'ns acaba el temps! Has de decidir-te! Ara o mai!

En Jan es va posar a pensar. És veritat que no els havia tractat gaire bé. La seva família només volia passar més temps amb ell i ell només feia que tancar-se a la seva habitació.

Ben decidit, va deixar anar un profund...

-No, no em vull canviar de món, ho sento.

-Però... Però...- va murmurar el reflex.

I molt ràpid, com en una mil·lèsima, el reflex d'imprevist, va intentar donar-li la mà, per intercanviar-se. En Jan va tancar els ulls amb força. I quan ja ho tenia tot perdut, va veure que no passava res. A poc a poc va anar obrint els ulls i...

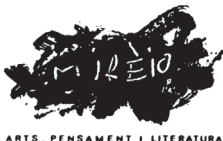
Era al llit de la seva habitació. De cop, després de pensar perquè havia tornat a la vida normal, va recordar que el reflex li havia dit: “tenim poc temps!”.

Segurament el temps s'havia acabat, i tot havia tornat a la normalitat.

Potser demà sí que jugaria a nines amb la seva germana.

I es va quedar en silenci.

Helena Gatenby Aballí
5è de Primària

El pirata naranjero

¡Ron, ron, ron la botella de ron! Cantaban los piratas.

Alzad las velas gritaba el capitán. ¡A toda máquina!

El capitán Jack con su pata de palo hecha del mejor naranjo del pueblo, con las dos manos en el timón cruzaba el mar Mediterráneo en busca del mayor tesoro de los siete mares.

Al séptimo día de navegación a media noche mientras todos los piratas dormían en sus camarotes, Jack luchaba contra una tormenta marina.

El capitán se cayó del buque y se quedó solo en medio del mar, agarrado a un trozo de madera.

Por suerte vio lejos una isla, al llegar casi sin poder moverse recorrió la isla en busca de alimentos. No había nada y el pobre capitán ya no sabía qué hacer.

Pasaron dos días y Jack había intentado de todas las maneras posibles encontrar alimentos, cuando de repente en su pata de palo vio unas naranjas, Jack no se lo podía creer.

- ¡Con esto me podré alimentar! - gritó.

Pasó una semana hasta que localizaron al capitán.

Subió al barco y todos los piratas ya no querían el mayor tesoro de los siete mares, los piratas querían a su gran capitán Jack.

- ¿Os ha gustado chicos? -dijo el abuelo.

- Sí abuelo- contestaron sus nietos.

- Una pregunta abuelo: ¿Por qué sabes tantas historias? - dijo su nieta.

-Je je je- contestó el abuelo.

- Abuelo, abuelo- dijo el pequeño - ¡Tienes una naranja en la pata! -

Izan Corretja Martí
6è de Primària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Un indret meravellós

El daurat de la tardor ja es podia notar al poble. Una fina olor de fulles seques m'arribava amb l'aire fred. Podia veure a ambdues bandes del carrer una pila de fulles marrons que ja havien començat a caure.

Només sortir de casa meva, m'havia endinsat pel carrer principal cap a la Plaça Major. Encara es podien veure els primers rajos de sol, i era tan aviat que el petit poble estava desert. M'agradava. M'agradava aquella sensació de solitud quan volia aclarir els meus pensaments. M'agradava sentir els rajos de sol caure sobre la meva pell. M'agradava caminar pels carrers solitaris sabent que tan sols uns minuts més tard tot començaria, la vida continuaria. M'agradava saber que aquell moment només existia per a mi, era com si s'hagués congelat el temps i només jo ho pogués gaudir. M'agradava saber que en aquell moment tan sols existíem jo i els meus pensaments. M'agradava evadir-me.

Ja havia recorregut tots els carrers del petit poble quan, de sobte, em va semblar sentir un soroll procedent del bosc.

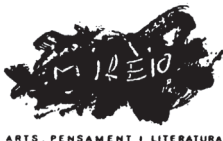
Em vaig girar. El bosc, tot i no ser gaire clar, ho estava suficientment com per endinsar-s'hi sense gaires problemes. Aviat la gent del poble sortiria al carrer i la vila recobriria la vida altre cop. Estava però, el fet que si m'endinsava bosc enllà, em perdés. No era gaire probable, però mai se sap.

Tot i així, no em podia treure la idea del cap. Malgrat tots els anys que portava vivint en aquell racó de l'immens món, mai no havia posat un peu en aquell territori. La gent deia que mai se sap què es pot trobar en un bosc.

La decisió la van prendre els meus peus per mi. En un obrir i tancar d'ulls, ja em trobava a l'interior de la vegetació. Què podia anar malament si només mirava pels límits? Probablement el bosc fos un lloc agradable i els adults deien el que deien perquè els petits no anéssim sols més enllà.

Tan sols portava uns minuts de caminada quan vaig decidir que estava en un somni. Aquell indret era massa meravellós. Tots els arbres tenien unes grans fulles verdes ara a la tardor. La llum del sol passava pels forats entre les copes dels arbres. Un rierol d'aigua cristal·lina semblava fet d'or amb el brillant sol del matí. Començava a fer fred. Vaig decidir marxar cap a casa. M'havia endinsat molt, i tot i així era com si conegués el bosc perfectament. Vaig somriure. Aquell matí havia descobert un lloc meravellós.

Laia Oleart Rabanal
1r de Secundària

Una altra oportunitat

Tinc dues mares i dos pares,
però les dues parelles estan separades.
Potser algun membre ja no és aquí,
i no ha vist un nou matí.

Sí, soc adoptada,
i em sento afortunada:
se m'ha donat una altra vida,
per això estic molt agraïda.

No recordo el meu passat,
però el meu present ha millorat.
No conec qui m'ha creat,
però l'estimo tant com qui m'ha cuidat.

Ara soc tan feliç
que la meva família m'acollís...
No podria desitjar res més,
m'encanta la meva vida tal i com és.

Vaig al llit amb la seguretat
de tenir els meus pares al costat,
i em llevo amb un somriure dibuixat:
ja que amb un petó m'han despertat.

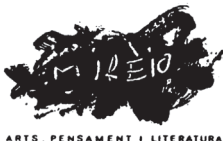
Vaig a l'escola on he après a llegir i a escriure,
i de ben segur que millor no podria viure!
També em donen el dinar,
amb un gest tan fàcil com és el d'esperar.

Quan torno a casa estudio
per aconseguir la vida que somnio.
Després, em poso a llegir,
i finalment, començo a cosir.

Amb paciència, espero els meus pares
per explicar-los les bones i les males passades.
Quan arriben, ho deixo tot anar,
perquè sé que en ells sempre hi podré confiar.

I és que cada vida depèn d'on es viu,
però sigui on sigui et diré una cosa:
SOMRIU.

Laura González Vilardaga
2n de Secundària

Tres cordes

Quan vaig néixer, l'avi em va regalar una guitarra.

La mare sovint em deia que aquella guitarra era especial, ja que l'havia tingut el meu avi fins que me la va donar a mi. Se suposa que és un tipus de pertinença que s'ha de guardar mentre visquis. Deia que el nombre de cordes que tenia la guitarra corresponia al nombre de persones amb les quals faríeu el que fos per ajudar-vos mútuament.

Quan la vaig tenir jo, la guitarra no tenia cordes. Suposo que era massa petita. Però ara la guitarra té ja tres cordes. Pel que he anat observant, el que deia la meva mare no era del tot fals, com jo pensava.

No sé exactament com apareixen i desapareixen les cordes, mai no ho he arribat a veure, sempre m'ho he trobat més tard, però sí que vaig descobrir una cosa. Rere cada corda hi ha el nom de la persona a la qual es refereix.

Jo hi tinc la meva mare, el pare i la meva àvia.

Bé, fa poc que tenia la mare, el pare i la meva àvia. Fa un any que ens vam haver de separar. Els meus pares tenien massa feina per ocupar-se de mi, així que van preferir portar-me a un internat.

Jo al principi ho entenia, sabia que ho feien per la feina, així que pensava que seguirien al meu costat. Ho pensava fins fa una setmana, quan les tres cordes van desaparèixer.

Des d'aquell dia no aconsegueixo adormir-me.

Una nit, estava estirada al llit llegint un llibre quan vaig sentir que algú plorava. Deurien ser les tres de la matinada. Em vaig aixecar i vaig caminar fins a la llitera d'on provenien els plors.

-Hola?- vaig dir silenciosament.

-Ves-te'n- va dir una noia. Vaig mirar de reüll. Era morena amb els ulls foscos. Vaig suposar que era l'Amira, que anava a la meva classe d'història.

-Només vull saber què et passa, per ajudar-te- vaig dir.

-No em passa res- va dir ella molt segura. Allà em vaig adonar que seria impossible convèncer-la si em quedava allà. Per tant, em vaig asseure al seu costat.

-No ho entendries- va dir ella entre sanglots.

-Tu explica-m'ho, després ja veurem què hi podem fer.

-Trobo a faltar els meus pares.

-Això es pot solucionar! Pensa que totes aquí estem pràcticament soles... sense ningú de la família. T'hi acabaràs acostumant, ja ho veuràs.

-No. El meu cas és diferent. La meva família i jo som de Síria. Vaig viure allà fins als dotze anys. Com ja deus saber, el meu país encara està en guerra. Així que la meva família no es troba en la millor situació. Tot i això, van lluitar per mi. Van lluitar pel meu futur. Van treballar fins que van tenir estalviats prou diners perquè jo vingués a Espanya a estudiar. Ara que ja soc aquí, m'adono de la gran família que tinc, però ja és massa tard per dir-los que els agraeixo molt aquesta oportunitat i que els estimo moltíssim. Ja és tard. Ells encara són a Síria, lluitant per poder tirar endavant.- Realment no sabia què dir. Em vaig quedar impactada. Ja sabia que hi havia gent que tenia aquest tipus de problemes, però mai no m'ho havia mirat des del seu punt de vista. Mai no havia pensat realment que noies com jo haguessin de passar per situacions com aquestes.

-La veritat és que no sé què respondre. Només voldria poder-te ajudar... així que, si vols, podríem provar d'enviar una carta a la teva família, no sé si ens deixaran, però val la pena intentar-ho.

A l'Amira li va semblar una bona idea, i com jo suposava, l'internat ens va deixar realitzar la nostra proposta. L'Amira va escriure la carta i la va enviar. Gràcies a això, vam estar molts dies parlant de diverses coses. Li vaig explicar la meva situació, que tampoc no era gran cosa, però a ella li va semblar interessant.

La cosa va passar de parlar només en alguns moments a compartir-ho tot. Crec que mai no hauria pensat que em faria tan amiga d'una persona.

Tres mesos després, va arribar la carta de Síria. Era per a l'Amira. Es va voler esperar a obrir-la amb mi.

Ens vam asseure a llit. Va trencar el sobre de la carta amb molta emoció. Va desplegar un full on hi havia un text escrit a mà. Mentre el llegia, vaig notar com la seva cara s'anava enfosquint, no semblava contenta. Em va fer por preguntar, però finalment ho vaig fer.

SANT JORDI 18

-Passa alguna cosa?

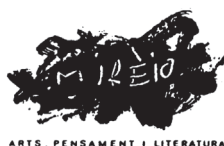
-Tots estan molt contents per mi i diuen que també m'estimen molt.

-Llavors bé, no?

-No. El meu germà gran ha mort. L'han disparat.

De sobte, va aparèixer una corda. No era la meva àvia, ni el meu pare, ni la mare. Era la meva amiga. No sabia que els amics podien ser considerats família. Ara ja ho sé.

Emma Sánchez Torra
3r de Secundària

Mal d'amors

Hanahaki

nom femení

1. Formada per les paraules japoneses hana (花), que significa flor, i hakimasu (吐きます), que significa vomitar.

2. Malaltia hereditària que provoca que l'afectat vomiti i tussi pètals de flors quan sofreix un amor no correspost, acabant en la seva mort. La infecció pot ser curada per dos mètodes: que l'amor sigui correspost o a través d'una operació quirúrgica durant la qual s'extreuen els pètals dels pulmons, però en aquest segon cas els sentiments envers la persona estimada queden esborrats de la memòria de la víctima, en alguns casos extrems ni tan sols recorden la persona que estimaven.

...

Quan vaig obrir el palmell de la mà aquella fatídica tarda d'estiu, sabia que havia de passar per l'operació. Era per això que no podia parar de plorar. En la meua mà sostenia un pètal blanc. Vaig deixar reposar el cap contra les rajoles de la paret del lavabo i vaig inspirar tremolosament. Estava pensant en el que havia succeït aquell dia a l'escola.

Era el primer dia d'escola i jo estava mig enfadada i mig feliç. Enfadada perquè començaven les classes, òbviament. Feliç perquè per fi podria veure la meua millor amiga. Ella s'havia passat tot l'estiu a algun càmping remot a les muntanyes, no l'havia vist en tres mesos i, realment, la volia veure. Potser el fet que estigués mig enamorada d'ella també hi tenia alguna cosa a veure.

Vaig arribar a la classe i la vaig veure asseguda sobre una de les taules. Vaig somriure i m'hi vaig apropar. De cop, la seva cara va quedar ofuscada per una altra. Confusa, vaig reconèixer un dels nois de la classe al seu costat, fent-li petons i fent-la riure.

El meu cor es va trencar. En aquell moment, ella em va veure i va apartar suaument el noi. Em va explicar com se l'havia trobat al càmping on havia anat i havien estat sortint des de llavors. No m'ho havia dit perquè volia sorprendre'm. Li vaig dir que estava molt feliç per ella. Què més se suposava que havia de fer? Vaig continuar el dia en un estat d'atordiment i amb la gola ennuegada de llàgrimes. Almenys, jo pensava que eren les llàgrimes. En arribar a casa, vaig saber que era una cosa molt pitjor quan, tancada al lavabo, vaig tossir un pètal de rosa.

Vaig sortir del lavabo i em vaig passar els dies següents informant-me al màxim sobre la malaltia de Hanahaki. Sabia que una tieta llunyana havia tingut Hanahaki, però mai no pensava que m'ocorreria a mi. Vaig trobar la flor que havia escopit, un pètal de rosa blanca, molt maco, que desprenia una fragància que ja m'estava marejant. De moment, guardava els pètals en caixes a l'habitació. Sabia que tenia roses creixent als meus pulmons i no tenia gaire temps abans de la mort. Vaig calcular que em quedaven poc més de tres mesos fins que l'operació ja no fos viable.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Considerant l'altra opció que em podia salvar... era impossible. Jo ja sabia de qui estava enamorada i mai no correspondria els meus sentiments. Havia de passar per l'operació. Havia passat mesos estudiant pels exàmens, guardant pètals on podia i evitant que els meus pares i ella s'adonessin que alguna cosa anava malament. No els ho podia dir, als meus pares, l'operació era molt complexa i era possible que no la superés. I a ella... Portava tres mesos amb el seu noi i semblava més feliç que mai. No podia obligar-la a estimar-me per llàstima.

Estic tan capficada, que no m'adono que m'estan parlant. Aixeco el cap i la veig, mirant-me amb una rialla als ulls i preguntant-me detalls sobre una de les operacions de matemàtiques que, suposadament, estem fent. Som a casa meva, en pijama, amb el cabell despendinat i amb bosses sota els ulls després d'haver-nos passat la nit mirant pel·lícules i sèries. Està més preciosa que mai.

Em pregunto què passaria si ara li digués allò que sento. Si ella m'estimaria de tornada i tots els meus pètals desapareixerien en un puf! M'agafen ganes de plorar. M'ha fet créixer pètals als pulmons i, tot i que són preciosos, no puc respirar. Obro la boca per dir-li tot... i tot es torna negre.

Obro els ulls. Soc en un llit d'hospital, amb diverses llums que fan que vegi punts negres. Noto el meu pit entumit i la boca pastosa. Miro al meu voltant i enfoco la vista en l'habitació blanca. Els meus ulls es fixen en una persona recolzada parcialment en el meu llit i parcialment en una cadira, agafant-me la mà. Sembla adormida.

En notar que separo la meva mà de la seva, la persona es desperta abruptament. És una noia, de la meva edat. És guapa, fins i tot amb els ulls envermellits i amb marques de llàgrimes recurrent-li les galtes.

La noia comença a plorar i em diu que l'havia espantat, que mai més no li fes una cosa així, que per què no li havia explicat res, que els meus pares s'havien espantat molt quan ella els havia trucat per avisar-los que m'havien portat a l'hospital, que els metges havien dit que havia tingut molta sort...

L'agafo suaument del canell, parant la seva xerrera histèrica, i li pregunto, una mica espantada per la riuada d'informació que acabo de rebre:

-Perdona, però, tu qui ets? Ets una de les infermeres?

I observo la seva cara, com es transfigura d'histèrica a horroritzada i com comença a plorar encara amb més força. Al cap d'uns segons, les llàgrimes paren i veig com es doblega en ella mateixa i tus, de forma violenta, un sol pètal blanc.

Anna Garriga Puig
4t de Secundària

L'aventurer

Fa molt de temps, un dissabte era l'aniversari d'en Joan i li van regalar un regal molt especial que era anar a Olot. Havien de deixar el gos i van celebrar una festa abans de marxar. Van marxar i es va quedar la tieta, però havia d'anar a treballar i va deixar una nota. Va venir el tiet i quan estava llegint la nota, el gos es va escapar per anar a buscar la seva família. Va arribar al bosc i va trobar un gat abandonat i el va ajudar a buscar la seva família. Van anar a dormir i l'endemà van arribar a Olot i van buscar i buscar fins trobar la casa. Van rascar a la porta i va obrir el pare i va veure el Floc, que era el gos, i el gat. El pare va saber que era el seu gos i van adoptar el gat. Els pares van decidir que es quedarien a viure allà i conte contat aquest conte s'ha acabat.

Sergi Abad Bros
1r de Primària

La Clara i els seus amics

Un dia d'estiu hi havia una nena que es deia Clara. Estava a la platja i venia amb uns amics que es deien Jan, Maria i Marc i van anar a banyar-se tots junts. Llavors la Maria va veure una nena que estava plorant i llavors va dir:

- Eh nois, hi ha una nena que està plorant. Anem a ajudar-la.

Llavors van preguntar-li què li passava i els va dir:

- És que m'he perdut per la platja.

I ells la van ajudar i li van dir:

- Si vols, queda't amb nosaltres i quan la trobis ves amb ella.

I la nena va dir:

- Quina bona idea!

I se la van emportar.

Van jugar a matar conills, a passar la pilota i a fer curses. I s'ho van passar molt bé. Llavors van veure que no trobaven la mare i la nena es va posar a plorar i li van dir:

- Tranquil·la no et preocupis que t'ajudarem.

I ella va dir:

- Ha passat una hora. Hauria d'haver vingut.

I ells es van posar a pensar què podrien fer. Llavors es van trobar un senyor que deia:

- Si voleu me la quedo jo, que crec que sé on està la seva mare.- I van dir:

- Quina il·lusió!

Llavors se la va quedar i la va portar a una caseta molt bonica i es va trobar a la seva mare i la mare li va dir:

-Filla meva, t'he dit que et quedessis vigilant, que estava buscant el para-sol.

SANT JORDI 18

I la nena li va dir:

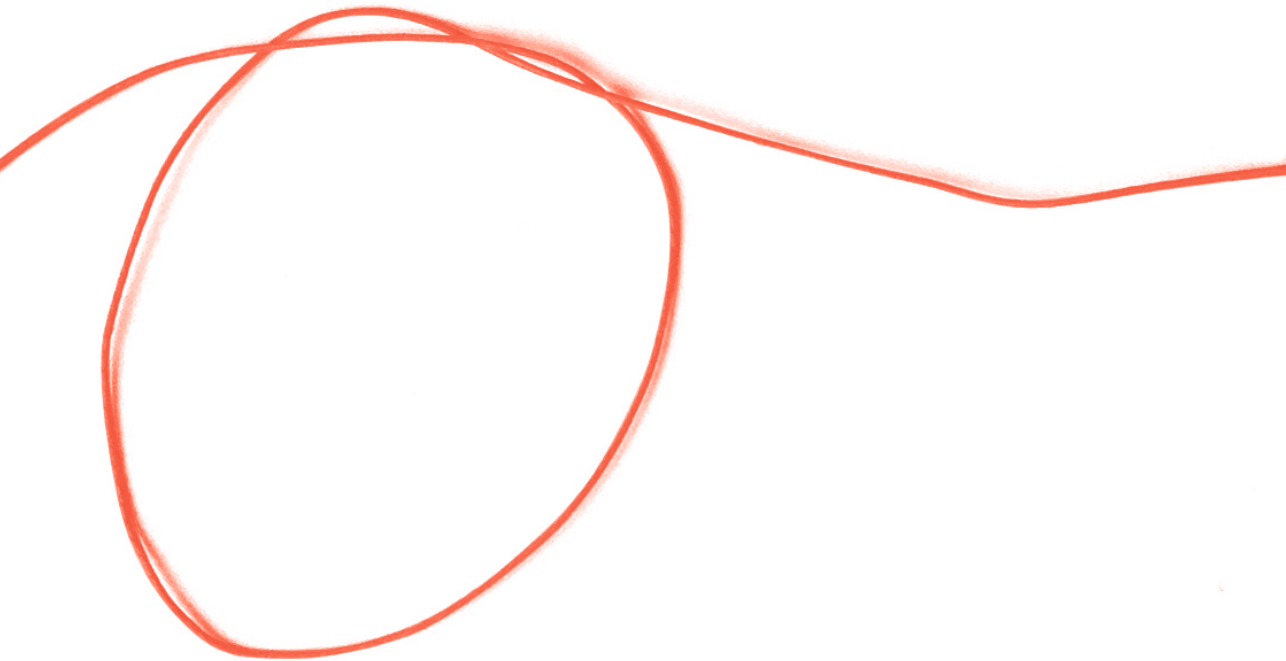
- Ho sento molt mama.

Lavors la Clara va dir:

- Ens ho hem passat molt bé jugant amb tu.
- Gràcies!- va dir la nena molt contenta.

Ja era hora d'anar a casa i la Clara i els amics se'n van anar a dormir molt i molt contents.

Clara Biosca Climent
2n de Primària

L'illa dels somnis

Rondalla ve, rondalla va si és mentida, veritat serà. Hi havia una vegada dos bessons, en Marc i la Paula. La Paula tenia els ulls blaus, el cabell llarg ondulat i castany i era molt creativa. En Marc tenia els ulls blaus, el cabell curt i castany i jugava molt als videojocs. Tot va passar a casa seva el 2004.

Un dia van començar a barallar-se, la mare va anar a veure què passava i en Marc i la Paula van començar a parlar alhora.

- Silenci!!- va cridar la mare.

En Marc i la Paula van guardar silenci. La mare va dir:

- Que algú m'expliqui el que passa si us plau.-

- Jo t'ho explicaré- va contestar la Paula.

La Paula va començar a explicar-se:

- Mira que en Marc creu que els somnis no existeixen i jo sí, i per això ens estem barallant.

- Doncs ara mateix ho solucionaré- va explicar la mare.- Ara tanqueu els ulls agafeu-vos les mans i veureu on aneu.

La Paula i en Marc van fer el que els va demanar la mare. De sobte van anar a parar a l'illa dels somnis i en Marc i la Paula van al·lucinar! Van veure molts personatges de contes com per exemple: Les set cabretes, La caputxeta vermella, Els tres porquets... En Marc va preguntar on eren i li van contestar:

- Ets a l'illa dels somnis, on els somnis es fan realitat!!

- Tenia raó o no que els somnis existeixen Marc!- va replicar la Paula.

- Tens raó Paula.

La Paula i en Marc van obrir els ulls i es van deixar anar les mans i es van demanar disculpes.

Rondalla explicada, rondalla acabada.

Bet Tatché Planas
3r de Primària

Qui sóc?

Em van instal·lar a la casa més rica del barri. Tothom em venia a veure, m'acariaven, em giraven i jo escoltava totes les converses, com per exemple que la Pepita estava a l'hospital perquè s'havia trencat la clavícula i moltes coses més.

Van anar passant els anys. Ara no em ve a veure tanta gent ni em fan pesigolles, perquè ara ja estan a totes les cases. Al cap de cinc anys, em van deixar a les golfes amb tot de trastos vells i oblidats. Llavors sí que ningú no em venia a veure i jo vaig pensar que era un trasto vell, així era que estava totalment oblidat.

Ara els meus rebesnets em diuen que els enganxen un cable per escoltar música, en un pal per fer-se fotos i que se'ls posen a la butxaca.

Marta Mimó Zahonero
4t de Primària

Si pots triar entre fortuna i felicitat, tria felicitat

Vet aquí que una vegada, a la bonica ciutat de Barcelona, un home va patir una tragèdia de la qual no se'n va adonar fins al moment que ja no podia tornar enrere.

Es tractava d'en Benet Peris, un home humil que vivia amb la seva dona, la Claret, en un piset de la capital catalana. Es dedicava a investigar dermatologia, la medicina de la pell, i aspirava a descobrir una crema preventiva pels grans d'adolescent amb la qual faria una fortuna.

- I què en faràs, de tants diners? – li deia la Claret. Ella creia que en Benet estava massa obsessionat amb la seva feina i en Benet sempre li retreia que cada cop estava més a prop de descobrir-ho.

I així van anar passant els dies, que es van convertir en setmanes, les setmanes en mesos i els mesos en anys. La Claret cada cop estava més farta d'en Benet, fins que un dia va succeir l'inevitable.

En Benet va tornar de la feina saltant d'alegria.

-Claret, ho he aconseguit! He descobert l'aliatge químic perfecte! Serem rics!

-Seràs ric- va corregir ella, i això va desconcertar en Benet. -Vull el divorci. Ja n'estic tipa.

Aquelles paraules, curiosament, no van afectar a en Benet el més mínim. Era cert que ja no s'estimava la seva dona. Ella s'ho perdria.

I sí, l'èxit d'en Benet va créixer i créixer, a l'igual que la seva fortuna. Es va fer multimilionari. Es va comprar una casa d'estiueig a les Bermudes, un apartament a Saint-Moritz per anar a esquiar a l'hivern i una col·lecció inacabable de descapotables de luxe que tenia aparcats al garatge de casa. Però es va adonar que, com més tenia, més creixia la seva buidor interior. I durant una estoneta lliure que tenia en la seva ajustada agenda, va decidir reflexionar-hi. I es va adonar que ja no era feliç. Sí, era ric. I famós. Però li faltava ser feliç. I va advertir que abans sí que era feliç amb la Claret al seu piset. Sense aquella fortuna desmesurada. I va apercebre's que ja no podia tornar enrere. En aquell moment hauria donat fins l'últim cèntim per ser com era abans. Però ja mai no podria abandonar aquell buit que poblava el seu interior.

Blai Armengol Vázquez
5è de Primària

Herois emmascarats

Quan tenia quatre anys era tot perfecte, pensava que els herois em protegien de tot mal. Però no és així, vivim en una societat en encara hi ha coses per arreglar, lleis injustes o fets sense motiu. Ara tinc onze anys i sé que no hi ha un superheroi que en males situacions et vindrà a ajudar. Que no sempre tothom és feliç.

Em dic Jana, i visc al barri de Gràcia, a Barcelona. Vaig a sisè de Primària a l'escola Encants. La meva mare es diu Laura, té 42 anys. Treballa de secretària en un dentista. El meu pare es diu Jordi i té 45 anys. Ara mateix està a l'atur i pinta quadres però no té gaire èxit. I per últim la meva germana, Noa. És la típica noia popular de l'institut que treu males notes. Així és la meva família.

A la nit penso molt. En coses sense importància. I no puc dormir. Al matí em desperto i penso en totes les coses que em depararà el dia. La mare m'obre la porta de bat a bat i veig la seva cara ben adormida. Cada cap de setmana se'n va a treballar i em ve a dir amb la seva veu tan dolça:

-Adéu princeseta, passa un bon dia.

Al matí, el pare, la Noa i jo anem al forn del Josep a menjar un bon esmorzar. Ens vam ficar les botes! De reüll vaig veure una pobra dona que va entrar al forn i sense que li donés ni un sol diner, en Josep li va donar una tassa de xocolata ben calenta. Vam sortir del forn i vam agafar l'autobús, vam anar a l'hospital de la Quirón. Vam entrar a una saleta, hi havia la meva tieta, s'havia trencat el fèmur. Vam estar parlant amb la meva tieta Rosa. Vaig sortir de la saleta a prendre l'aire. Quan estava caminant pel passadís vaig veure una infermera, al seu uniforme hi posava Helena. Estava cuidant a una pobra nena amb el cabell rapat al zero, tenia càncer; semblava molt bona persona. Ens vam acomiadar de la tieta Rosa i vam tornar a agafar l'autobús per tornar a casa. Estàvem a punt d'arribar a casa i vaig veure el nostre porter de la nostra comunitat, el Joan. Estava molt cansat, vaig sentir una mica de llàstima per ell. Cuida la nostra comunitat com si fos casa seva. Vam dinar i vam estar tota la tarda a casa. A les vuit la mare va arribar a casa i ens va preparar el sopar. Vaig anar al llit i vaig pensar.

Encara que no cregui que hi ha superherois, crec que sempre ha d'haver-hi algú com el Josep que cuida la gent que ho necessita, sense esperar res a canvi. O com l'Helena, una amiga que et dona ànims en les males situacions. O com en Joan que es deixa la pell perquè altra gent sigui feliç. En definitiva, com els podria dir a aquestes persones? Petits herois? Herois invisibles? Ah, ja ho tinc, herois emmascarats.

Maia Vilaró Ferrer
6è de Primària

L'últim petal

No deixo de pensar què hagués passat si la meva decisió hagués estat l'oposada.

Cada dia sento el so de les bombes com a música de fons i, encara que sigui un dia assolellat, la desgràcia s'apodera de la felicitat. Visc en un paisatge de runes, on l'únic ésser viu que hi ha és la por. Veig com la gent fuig, sense pensar on anirà ni com viurà; només vol ser feliç.

Quan prens la decisió d'allistar-te a l'exèrcit, penses que seràs un patriota i que defensaràs el teu país, però el que fas és diferent: destrosses el món.

Estàvem investigant la zona i ens van sorprendre amb una emboscada. De sobte, el primer de la fila va sortir disparat pels aires. Tothom es va espantar molt, no sabíem què fer. El primer a prendre una decisió va arrencar a córrer cap a un dels costats on hi havia una trinxera, però ell també va sortir volant pels aires. Ningú no sabia què passava, ens vam quedar tots quiets.

Jo vaig agafar la rosa que m'havia regalat la meva germana, i la vaig cobrir amb la mà. Va ser en aquell moment, que a la part alta del turó on estàvem situats, es va poder distingir una estampida d'ombres humanes que corrien cap a nosaltres. A mesura que s'apropaven, tothom anava posant-se histèric i començava a córrer sense pensar que el nerviosisme els podia enviar pels aires.

Uns minuts després, la història havia fet un canvi dràstic i ara només se sentien les bales que vagarejaven d'un costat a l'altre. Sentia el caos al meu costat, veia com els meus companys queien l'un darrere l'altre com fitxes de domino. Em vaig girar per observar què passava al meu voltant. Es veien persones cridant de dolor, d'altres que ho feien per tenir força per prémer el gallet. Es veien muntanyes d'homes morts i d'altres coses desagradables. Jo vaig voler protegir la meva vida. És per això que em vaig aixecar i, mentre cridava, no vaig deixar anar el gallet.

De sobte, algú em va agafar el peu i, espantat, vaig baixar la mirada per veure qui era. Es tractava d'un home que em demanava ajuda, però jo no podia fer res. Em vaig ajupir i li vaig donar un dels pètals de la meva rosa; això va provocar que em despistés i acabés rebent un tret a la cama. Vaig caure rendit a terra de dolor i, mirant el cel blau, vaig tancar els ulls.

Llavors vaig recordar la rosa que encara guardava a la mà. Aquest pensament va fer que obrís el puny; em va costar molt perquè el tenia ple de rasca-des i ferides, però finalment vaig poder tornar a observar els pètals vermells

que em van recordar el color de la sang. Gràcies a la rosa, vaig tornar a tenir esperances. Vaig arrencar la màniga de la meva jaqueta, per poder regular el raig de sang que em sortia de la cama, però a mesura que els pètals anaven caient, jo m'anava debilitant.

Em vaig tornar a posar dempeus i, sense cap mena de por, vaig seguir disparant. Cada cop premia més les dents de la fúria que tenia dins i que no podia treure de cap manera. Fins que, finalment, em vaig quedar sense munició.

Va ser en aquell precís instant que vaig mirar la rosa. L'últim pètal que quedava es va desprendre de la tija. Mentre queia, l'aire l'anava acariciant, provocant que trontollés lentament. Vaig estar mirant fixament el pètal amb la mirada perduda, recordant totes les experiències que havia viscut, fins que el moment que mai no havia desitjat que arribés, finalment va arribar.

El pètal va tocar a terra i es va embrutar de pols. Això va fer que una llàgrima caigués del meu ull i, en un llarg viatge per la meua pell, va acabar tocant el pètal del terra. Em vaig agenollar i, sense importar que les mans em tremolessin, vaig agafar l'últim pètal.

De sobte, un tret va sonar més fort que els altres; el desencadenant d'una bala travessant el meu cor. Vaig posar-hi les mans i vaig tancar els ulls. L'última imatge que vaig veure va ser el cel blau. En aquell instant vaig sentir un gran silenci, i no vaig poder tornar a obrir els ulls.

Òscar Nagl Hernández
1r de Secundària

Tinc un somni

28 d'agost de 1963

Yolanda King

“... Tinc el somni que els meus quatre fills un dia viuran en una nació en què no seran jutjats pel color de la seva pell, sinó per la naturalesa del seu caràcter...”. Es refereix a mi. Mentre el pare va parlant, veig aquell llampec que s'obre pas en els seus ulls quan veu que no som tractats iguals. El vaig veure per primera vegada a la botiga. Jo tenia 4 anys, era petita i encara no entenia moltes de les coses que passaven al meu voltant. Hi havia una nena blanca comprant una nina i de totes les que hi havia, va triar l'única de color. La seva mare la va llençar al terra tot dient: “Si us plau, Olívia! Agafa'n una de normal!”

El pare es va enfadar. Va recollir la nina del terra i la va deixar amb compte a la prestatgeria. Va cridar-li a la dona que aquella era igual que totes les altres joguines, que hauria de vigilar quin exemple li donava a la seva filla. A aquesta li va dir suaument: “Em sembla molt bé el que has fet. Algun dia tots serem iguals. T'ho prometo”. La senyora s'havia quedat perplexa en veure que una persona de color no només li parlava, sinó que a més la criticava. El meu pare em va agafar en braços, em va besar el front i mentre ens allunyàvem vaig veure l'espurna als seus ulls foscos i el desig de poder fer un món millor, no només per a mi, sinó per a tothom. No érem diferents a ningú ni érem tractats de manera cruel pel color de la nostra pell. Res d'això passava quan ell era amb mi.

John Moore

“...Tinc un somni avui...”. La televisió fa pampallugues mentre la Missy, la nostra criada de color, en Liam, el seu fill i jo veiem el discurs del senyor King. El pare i la mare han anat a dinar amb uns amics, així que he pogut veure el parlament. La Missy ens abraça a en Tommy i a mi. Me l'estimo molt, la Missy. És una bona dona, per molt que el pare sempre digui que la gent de color no té res de bo. Em porta menjar quan ell em castiga i ha estat tota la vida cuidant de mi. Em cura les ferides i em desitja bona nit. És com la meva segona mama. I jo sóc el seu segon fill. El primer és el real, en Tommy. Ell té 11 anys i juguem junts per molt que tingui un any més que jo. Però només podem quan el pare no ens veu. Em castigaria molt i no podria seure en una setmana.

“... Gràcies a Déu Totpoderós, som lliures per fi!”. En Tommy apaga la televisió i anem a jugar sense por que ens peguin per estar junts a causa de la diferència de color entre les nostres pells.

Tommy Thompson

"... Tinc el somni que un dia, fins i tot l'estat de Mississipí, un estat desert, recremat per l'escalfor de la injustícia i l'opressió, es transformarà en un oasi de llibertat i justícia...". Martin Luther King parla des del televisor d'en John, el fill de l'amo de la meva mare. Jo visc a Mississipí i entenc perfectament el que vol dir en Martin. Aquí tothom és segregacionista. La meva mare ha de treballar per al pare d'en John com a criada perquè pel fet de ser negra no pot aspirar a gaire més. L'amo no vol que jo jugui amb el seu fill, però per sort a en John li és bastant igual. Malgrat la simpatia que ens té a la mare i a mi, nosaltres seguim tenint un lavabo a part, no dinem a la mateixa taula i no podem fer les mateixes coses. A vegades veig com peguen a la mama per fer les coses malament i no ho entenc. No entenc que Déu ens hagi preparat un camí tan ple de dificultats pel simple fet de ser diferents. No és això justament el que ens fa únics? Què vam fer que fos tan dolent? La mare diu que Ell ens prepara, Déu ens ajuda a superar tot el que vindrà. Però malgrat tot això no entenc què ens separa. Voldria saber-ho tot sentint el discurs. Martin Luther King té un somni. El de la igualtat. I jo també el tinc.

. . .

4 d'abril de 1968

John Moore

La Missy arriba amb el New York Times a les mans, com cada matí. Però avui hi ha alguna cosa diferent en el seu rostre. Determinació. M'entrega el diari i comprenc el perquè del canvi a la seva cara. "Martin Luther King és abatut a Memphis; un blanc és sospitós; Johnson demana calma", llegeixo. Podria existir una mort més cruel? Ell estava saludant la seva nació. Milions de persones l'observaven amb admiració quan un franco-tirador va posar fi a la vida d'aquest defensor de la igualtat. De sobte la seva mà va caure i va deixar de saludar. Encara recordo aquell dia d'estiu quan el Tommy, la Missy i jo vam seure a escoltar el seu discurs. Les seves paraules em van marcar. No vull viure en un món on pel fet de ser diferent siguis tractat com a inferior. Perquè ara jo també... tinc un somni.

Raquel Trull Báguena
2n de Secundària

Anhel

Buscar una sortida,
sense por de no trobar.
Només així algun dia,
podrem dir que vam guanyar.

Trencar el que era un somni,
per convertir-ho en realitat.
Buscar dins teu les energies,
per poder sortir a lluitar.

No intentar-ho és rendir-se,
no actuar és ser covard.
Empunyem la nostra espasa,
així dita voluntat.

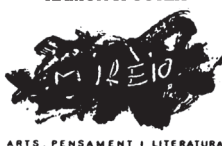
Buscar un equilibri,
entre el cor i la raó,
per no fer cap pas enrere,
ni trencar el que ja era bo.

Estar sempre ben alerta,
recordant el que hem viscut.
Aprenent de les derrotes,
i recordant els que hem perdut.

Fer un cop sobre la taula,
fer un fort cop de timó.
Deslligar-nos de l'estaca,
que retén els nostres cors.

Llibertat de poder viure,
sense reixes ni barrots.
Una vida lliure i plena,
ens espera per a tots.

Si algun dia algú pregunta,
què es va fer d'aquella gent,
serà aquell el gran dia,
de dir alt i somrient.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 18

Vam trencar aquell llarg mur,
de la por i el patiment.
Vam trencar aquelles regnes,
que conduïen sense rumb.

Res no pot contra un desig,
res no pot contra una idea.
Només es pot assumir,
que el que és ara ja no era.

Bernat Pubill Vilardell
3r de Secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Anhels

I
Cànons i estètica
d'una cara estàtica
un retrat visual
de faccions artificials

Amagada en la perfecció
camuflada sota una màscara
moguda per una pressió
actuant de forma forçada

Però la bellesa va més enllà
d'una realitat maquillada
no hi ha bellesa objectiva
ni cos immillorable

Car la complexitat del cos humà
i la seva dolça sobrietat
formen un poema visual
i un desig de llibertat

....
Contemporani al seu moment
encadenat, privat de pensament
impotent però contemplatiu i enrabiad
en un moment aparentment callat
Jove rostre, pensatiu
decidit, astut, valent
emprenent un viatge
a contracorrent

Es desfà dels fils de la titella
només és simple un peó
i en visualitzar la realitat
desitja un món millor

I avança, cau
ensopega amb la mateixa pedra
i finalment comprèn
que sol no pot fer front a un sistema

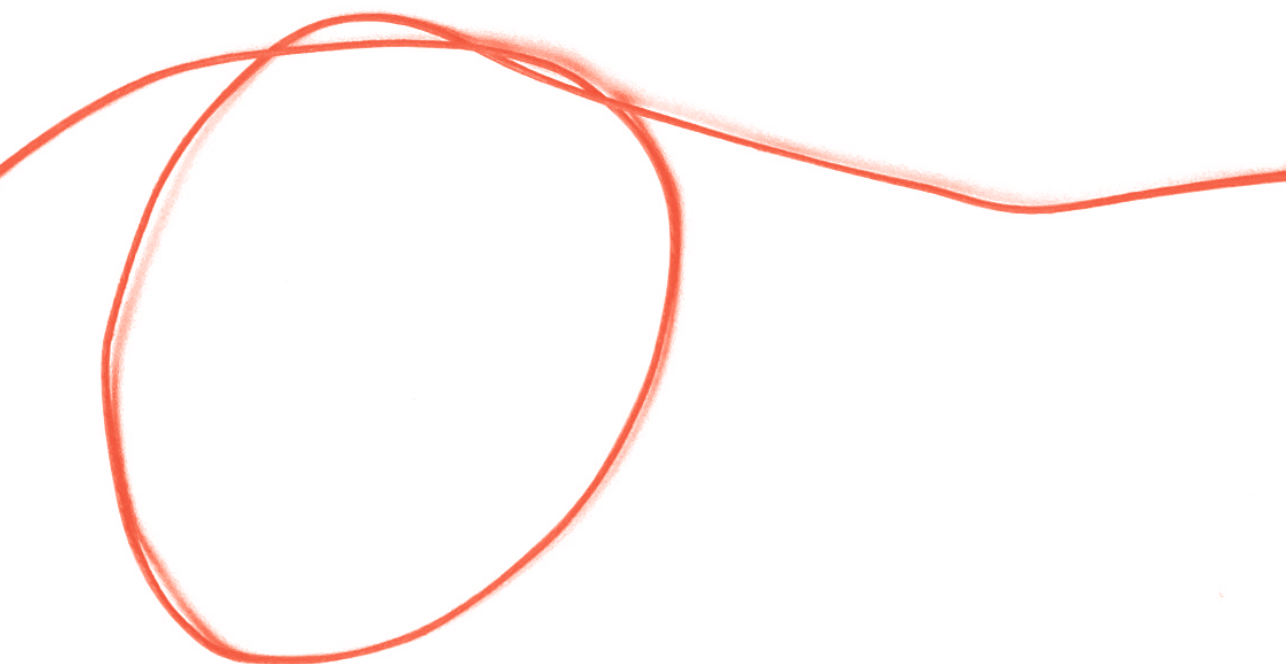

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 18

Una capa obscura
envolta el seu cos amb brusquedat
són els somnis utòpics
els anhels de llibertat

Jan Ruiz Vouillamoz
4t de Secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

El robot de colors

Hi havia una vegada un senyor que es deia Frederic i tenia els cabells rinxolats. Fabricava robots i sempre els feia d'un sol color però un dia se li va acudir fer un robot amb tots els colors de l'arc de Sant Martí. No li va donar temps d'acabar-lo i se'n va anar a casa seva. La senyora de la neteja va veure el robot sobre la taula i el va llençar a la brossa. Un nen el va treure i se'l va endur.

El Frederic va mirar damunt la taula i en veure que no hi era va sortir de la fàbrica i va preguntar a totes les cases. No el trobava.

Al final va veure un casa i va preguntar:

- Teniu un robot?

Li van dir que sí. Hi vivia un nen i el Frederic li va preguntar:

- Vols venir a arreglar el robot a la fàbrica?

Entre el Frederic i el nen el van acabar i va ser molt bonic i el Frederic i el nen van ser molt amics.

Catacric-catacrac aquest conte s'ha acabat.

Alba Cuscó Garcia
1r de Primària

La bruixeta que no tenia màgia

En un país molt llunyà hi vivien una bruixeta que es deia Pauleta i la seva mare Sofia. La Sofia va cuidar la Pauleta fins als 5 anys.

Un dia d'estiu la Sofia li va dir a la Pauleta:

- Pauleta, avui descobriràs la màgia que tens.

Li va donar una escombra i li va dir:

- Pauleta: agafa l'escombra, deixa-la anar suaument i puja-hi!

La Pauleta va deixar anar l'escombra i aquesta va caure a terra.

La Sofia li va dir:

- No pot ser! Torna-ho a provar!

I així una, dues, tres i quatre vegades i no li sortia. La Sofia al final li va dir:

- Ja n'hi ha prou! Trucarem al metge.

Quan el metge va arribar, la Sofia li va dir:

- El que passa és el següent: cada cop que deixa anar l'escombra li cau a terra.

El metge li va fer dues proves que sempre es feien a les bruixetes i va veure que no tenia ni un pessic de màgia.

A la nit, quan la Sofia dormia, la Pauleta va començar a remenar els armaris de la Sofia. Volia saber per què ella no tenia màgia.

Buscant i buscant va trobar una carta que deia: "Amor meu, ja sé que no sóc mag, però t'estimo". La Pauleta va saber que la Sofia, de jove, havia estat festejant amb un home que no era mag. I llavors va saber perquè no podia tenir màgia mai més. I catacric-catacrac conte acabat!

Micaela Martínez Ribas
2n de Primària

El drac que no tenia taques

Hi havia una vegada en un poble molt petit un drac que no tenia taques. I ell volia unes taques perquè tothom tenia taques. Va decidir marxar al país de les papallones i els va dir a les papallones: teniu algunes taques que us sobrin? i li van dir que no. Després va marxar al país de la màgia i va veure una dragona, i li va dir si li sobraven algunes taques i ella va dir: però per què vols unes taques? li va preguntar la dragona, i el drac li va dir: perquè tothom té taques. I la dragona li va dir: però a tu no et calen taques perquè ets guapo així tal com ets. I el drac li va dir que tenia raó. I es van enamorar i van fer una boda. I van ser feliços i van menjar anissos.

Anna Torralba Gómez
3r de Primària

El pirata Tapa Llauna

El pirata Tapa Llauna
pels set mars ha navegat,
en un vaixell de vuit veles
i una àncora de corall.

Tripulació ben vestida,
barret negre i un vent polar,
ha trobat una donzella
de la qual s'ha enamorat.

La donzella, molt creguda,
l'ha deixat molt ben plantat
es veu que en aquesta història
la donzelles van guanyant.

El pirata Tapa Llauna
a la platja s'ha quedat
més tirat que una palmera
i més sol que un calamar.

I si et trobes a la platja
o al carrer i el veus passar,
és el pobre Tapa Llauna
que l'han deixat abandonat.

Irene Real Amado-Cattaneo
4t de Primària

Un llibre molt especial

Per a tothom qui vulgui escoltar la meua història, li dedico aquest escrit. Tot va començar un dia que els meus tiets em van regalar un llibre sobre les emocions. Era gran, amb unes il·lustracions molt, molt originals que em va encantar des del primer moment que el vaig tenir a les mans. La veritat és que els meus tiets em coneixen molt bé, i sempre em fan uns regals molt encertats.

El cas és que cada nit em llegia una emoció que descrivia el llibre i, a poc a poc, anava coneixent millor el món que m'envoltava. Aquest llibre em va donar com el poder de detectar les emocions dels altres. Això pot ser molt bonic si la persona que tens davant sent emocions positives com l'alegria, la il·lusió, la felicitat o la generositat. Però pot ser molt desagradable quan percep la ràbia, la gelosia, l'enveja o l'egoisme. Aquest llibre, d'una forma màgica, un dia va fer que descobrís el gran secret: que l'enveja, l'egoisme, la ràbia, la gelosia o qualsevol emoció negativa que us pugueu imaginar, no són emocions; són monstres infeliços que ataquen els nens i les nenes quan estan desprevinguts.

Un dia, a l'escola, vaig veure com un d'aquests monstres atacava una amiga meua. En el moment que la va atacar ja se li va veure el canvi. La seva mirada innocent i dolça es va convertir en una mirada freda i trista. Es va tornar negativa i es va passar tot el dia criticant tot el que feia. Vaig intentar ser afectuosa i amable. Però com millor la tractava, pitjor em tractava ella. Era desesperant!!! A l'hora del pati, vaig veure com la meua amiga entrava al lavabo i com el monstre es quedava fora. No ho vaig dubtar ni un segon! El vaig agafar i me'l vaig endur a un racó del pati. Li vaig dir que deixés la meua amiga en pau! Ell em va dir que era el monstre de l'enveja, i que no podia deixar d'atacar les persones perquè es sentia molt sol i inferior.

Aleshores li vaig explicar que també hi havia enveja sana, que enlloc de criticar i fer sentir malament a l'altre, l'admires i aprens d'ell. Així pots aconseguir una bona amistat i no sentir-te mai sol. El monstre va acceptar la meua proposta i mai més no es va sentir sol. I jo vaig recuperar la meua amiga.

El que sí que us puc dir és que encara tinc una mica de por que algun d'aquests monstres torni a atacar. Si algun dia em veieu sola en un racó del pati, potser és perquè estic parlant amb algun monstre.

Paula Esplugues Ramírez
5è de Primària

Quin sentit té?

Des de molt petita, m'han educat en els valors
del respecte, la igualtat, la tolerància, el civisme,
l'empatia, la no violència, la solidaritat,
la sinceritat, la democràcia...
Però realment...

Quin sentit té el respecte,
si no ens sabem respectar ni a nosaltres
mateixos?
I quin sentit té la igualtat,
si ens entestem a assenyalar les diferències?
Quin sentit té la tolerància,
si només veiem les coses a la nostra
manera?
I quin sentit té el civisme
sense respecte ni tolerància?
Quin sentit té l'empatia,
si tant ens fa com es senti l'altre?
I quin sentit té la no violència,
si la fem servir per coses insignificants?
Quin sentit té la solidaritat,
si no fem un petit esforç per ajudar a qui
ho necessita?
I quin sentit té la sinceritat,
si no fem el que diem?
Quin sentit té la democràcia,
si no es respecta l'opinió dels altres?

Tot això són els valors que les errades
de l'ésser humà fan perdre,
però...

Quin sentit té viure,
si no tens esperança, esperança en què
tots junts construirem un món millor?

Alexandra Royo Sánchez
6è de Primària

Viatge al passat

Aquesta nit tot dormint he notat
un gran retrocés al passat.
Començava un viatge per la història
que em faria activar la memòria.

A l'inici els homes no parlaven
i amb les pintures rupestres s'expressaven.
Tot descobrint la roda i el foc,
vaig anar deixant la prehistòria a poc a poc.

Un fet que ens proporcionà molta cultura
fou l'aparició de l'escriptura,
que ens obriria un gran mercat
on el comerç, a l'edat antiga, havia començat.

D'un salt a l'edat mitjana he arribat
i grans ciutats amb castells he trobat.
Però el que més m'ha sobtat i desagradat
han estat les guerres contínues que s'han disputat.

Van passant els anys i vaig recordant
que a l'edat moderna es passaven el dia descobrint i viatjant.
Època de grans canvis filosòfics, artístics,
religiosos, polítics i econòmics.

I a l'edat contemporània he arribat
i... que ràpid m'ha passat!!!
El meu viatge per la història us he relatat,
i aquest poema dono per acabat.

Gerard Roca Monell
1r de Secundària

Una vida curta?

L'altre dia vaig anar amb la meva mare i el meu pare al dentista perquè em feia mal el queixal i mentre esperàvem em vaig distreure llegint una revista que hi havia a la sala d'espera. Contenia un reportatge que tractava sobre l'esperança de vida de diverses espècies animals. Vaig aprendre que hi ha alguns insectes que només viuen un dia: és el cas de les efímeres. Neixen al matí i moren a la nit del mateix dia!

De seguida em vaig preguntar quina percepció del temps tindrien aquests animals. Si nosaltres dividim el nostre cicle vital en segons, minuts, hores, dies, mesos i anys, com el divideixen aquests insectes? Segurament d'una manera molt diferent a la nostra. M'imagino que no tenen la mateixa noció del pas del temps que nosaltres. Potser ells un dia el viuen com una càmera molt lenta, si no, seria terriblement trist i absurd, perquè un dia per a l'ésser humà passa molt ràpid, un dia per nosaltres és com un any per a ells. Qui sap... i no hi ha temps de fer gaire cosa. Si fos així, quin sentiment tindria l'existència d'aquests animals? I llavors em vaig parar a pensar: tenen temps de menjar, o deuen jugar, o també relacionar-se, créixer,... Per això vaig arribar a la conclusió que, com ens passa a nosaltres, deuen tenir un cicle vital complet, en el qual neixen, creixen, envelleixen i moren, i que, per a ells, vint-i-quatre hores és un espai de temps suficientment ampli com per desenvolupar tota una vida completa com la que podem entendre nosaltres.

Perquè, qui ens pot assegurar que no existeixen altres éssers a l'Univers que viuen molts i molts més anys que els humans i que, respecte de nosaltres, no es fan les mateixes preguntes que jo em vaig fer?

Les meves cabòries es van acabar de cop quan em van cridar per la visita amb el dentista i vaig pensar d'emportar-me la revista per seguir investigant aquest món tan interessant d'aquests insectes.

En sortir eren les set de la tarda i amb un somriure vaig pensar que si fos una efímera em quedarien només cinc hores de vida i que ni que siguin cinc hores o dies, s'han d'aprofitar tots els moments de la nostra vida al màxim. Em vaig posar a riure alleugerida per no ser una efímera.

Jana Fu Xifra Pallàs
1r de Secundària

Els prínceps blaus no existeixen

La nostra donzella jau en un llit.
Entristida,
un noi l'ha tractada amb despit.

Li va dir que l'estimava, que la volia sempre allí,
mentre no sortís mai de casa,
mentre no es posés segons quin vestit.

La nostra donzella jau en un llit.
Adolorida,
el príncep li ha pegat aquesta nit.

Allà estirada, no té a qui trucar.
Va ser bona i no va tenir amigues.
No va maquillar-se, va deixar de cantar.

Vessa una llàgrima pel seu gran amor.
Vessa una llàgrima,
tan transparent com la seva ànima.

Última de moltes, primera del nou camí
que amb dificultats engega
la nostra donzella que ja no jau al llit.

S'aixeca decidida i s'enfunda un vestit.
Ni home, ni noi, ni príncep
decidirà si surt aquesta nit.

Tomàs Soria Heredia
2n de Secundària

Aventura marítima

Ja m'ho pensava! No podia ser d'una altra manera! Sempre em passa igual. La meva germaneta s'ha fet la simpàtica amb aquella careta d'angelet i les dues cuetes i s'ha sortit amb la seva. És odiosa. Els pares no s'adonen que els pren el pèl? Però si es veu d'una hora lluny, per favor. L'única que se n'adona és l'àvia, la meva aliada. Sort en tinc d'ella que m'ajuda, perquè sinó aniríem sempre a toc de xiulet d'aquesta petita dictadora.

El personatge ha portat una revista de creuers i els ha ensenyat el vaixell Disney. Una setmana d'horror entre la Frozen, la Minnie, la Bella i tota una colla de bledes similars. Arrrgghhhh em moro, de veritat, no ho podré suportar. Em tiraré per la borda. Ja me la imagino, cada dia amb una de les seves disfresses horripilants de color rosa, amb volants i a tope de purpurina. I els pares fent-li fotografies tot el sant dia. Francament, només imaginar-m'ho em vénen arcades.

Les vacances de Setmana Santa enlaire! Jo ja tenia planejades totes les excursions, els llacs i els pics que volia pujar. I la meva bicicleta nova, seguiré sense poder-la estrenar. Una mountain bike brutal que em van portar els Reis, s'està florint al traster, perquè cada cap de setmana la flor de casa té alguna festeta de les seves amigues bledes, o una funció de ballet o unes activitats de manualitats no sé on. Es pot ser més fava? I ella ho sap, que és la mimada. Em mira amb cara de: ho sento, ets una pringada i jo sóc taaaaan mona...

Ha arribat la setmana terrorífica, estic dels nervis. Sort que ve l'àvia i podrem fer una mica la nostra. Jo dormo amb ella i el petit monstre amb els pares. Unes horetes de pau i tranquil·litat.

Només prego que no hi hagi ningú conegut. Si hi ha algú de l'escola, m'agafa un col·lapse. El pare m'ha obligat a posar-me un jersei rosa igual que el de la Claret, tot plegat és espantós –i ens fan fotografies abans de sortir de casa amb tots els peluixos que inunden el llit del moc petit de casa. Fins i tot em trobo malament. Crec que tinc febre.

Recollim l'àvia amb el taxi i anem cap al port. De lluny ja veig l'horror del creuer, amb tots els dibuixets de princeses i mascotes impossibles. Miro els taxis del voltant, són plens de famílies amb nens i nenes amb cara d'emocionats. Serà terrorífic, vull tornar a casa!

Ja ens hi hem instal·lat. El capçal del meu llit és del Pinotxo i el de l'àvia, del Grill que no sé ni com es diu. El que sempre ho sap tot i que és la veu de la consciència. La dels pares i la princesa està tota decorada amb coses de la

Blancaneus. Ella té un lletet petit, del nan mut. Està encantada i no para de xisclar. I els meus pares, feliços, dient que quina bona pensada va tenir la nena, que és tan mona i tan graciosa i que serà un viatge inoblidable. I tant que serà inoblidable, no ho dubto pas!

Ens posem el banyador i anem cap a la piscina. No pot ser, va, és una broma, un malson. La piscina té forma de l'illa del Peter Pan, i està ple de campanetes i varetes màgiques. Ohhhh! El fons està pintat de rosa amb purpurina. Per favor, m'estic marejant. I això no és tot. Ara veig que hi ha una part amb el Peter i els seus amics i el fons està pintat de verd. Tot plegat és un malson, no pot ser veritat. I tothom ho troba moníssim. Per superar-ho me'n vaig a buscar un granissat, a veure si em passa el mal humor. Arribo a la paradeta i em diuen si el vull amb vas de Mickey o de Minnie. Però ens hem tornat tots bojos? No hi ha ningú que vegi que això hauria de ser il·legal? Una tortura. Hauria d'estar prohibit, no és saludable.

M'he dutxat, m'he tret el jersei rosa horrorós i anem a sopar. A veure si millora l'ambient. Però no, el que malament comença, malament acaba. És terrorífic: el bosc de Winnie de Pooh i els seus amiguets. L'ase, el tigre, la llebre. M'ha tocat la cadira en forma de pot de mel. Vull plorar. A l'àvia li ha tocat la del mus-sol. Ella s'adapta a tot, és una campiona. I evidentment, a la perla, li ha tocat la del Winnie, no podia ser d'altra manera.

Quan anem a l'habitació encenem la tele i tot són pel·lícules Disney. No m'ho puc creure. M'ha caigut una llàgrima de desesperació. Però l'àvia és una crack i d'amagat ha portat el meu iPad! Com l'estimo, és la millor. Ens posem les dues a veure una peli de la Guerra dels Galàxies. Això dóna gust, una mica d'acció sense cursileries.

Tornem-hi, comença un altre dia ben ensucradet. Esmorzem creps en forma de les orelletes del Mickey i llet en les tasses de la Bella i la Bèstia, Sra. Potts i Chip. Em sembla que no em trobo bé.

M'estiro en una gandula estampada de Mowgli i Ballo. Intentarem passar el dia de la manera més digna possible.

Upsss! Els motors del vaixell s'han aturat i comencen a sonar les alarmes. Pels micròfons comencen a dir que tranquils, que no és res greu i que ens hem de dirigir a les portes de sortida. La Claretta comença a plorar i em fa una mica de pena. L'abraço i li dic que no serà res. Els pares ens agafen de la mà i tots cinc anem cap a la sortida. Comencen a repartir la gent en diferents barques de

salvament, però no n'hi ha per a tothom. Ens diuen que també vindran barques de pescadors i altres tipus d'embarcacions, que tothom tindrà lloc. La gent fa cara de pànic, una mica rotllo Titànic.

Finalment ens toca a nosaltres i pugem a un veler una mica vellet, amb molts aparells i estris estranys. Quan ja ens hi hem instal·lat i ens hem tranquil·litzat, ens expliquen que és un vaixell de Greenpeace, especialitzat a fer seguiment dels dofins. Ostres, que guai! Potser el meu viatge no serà tan catastròfic.

Demanen un voluntari i jo aixeco la mà. Seré l'ajudant del vigilant de les properes tres hores. Em poso una armilla salvavides i em pengen uns binocles. La responsable es diu Mireia i és de Tarragona. M'explica un munt de coses interessants. És biòloga marina. Portem dues hores mirant per la borda i res de res. Però de cop i volta apareixen! Un grup de vuit dofins i un parell de cries. Es posen pel voltant del vaixell saltant i ens segueixen. No m'ho puc creure, és una passada! Un d'ells el tenen monitoritzat i el coneixen, li diuen Floti. He fet un munt de fotografies i n'he pogut acariciar un. Tenen una pell molt fineta. Al cap d'una estona, giren i se'n van cap a una altra direcció.

Quin dia tan emocionant! Ens quedarem un parell de dies en aquest vaixell i després tornarem un parell de dies al creuer. Unes vacances perfectes, les millors de la meva vida. Meitat per a la Claret, meitat per a mi.

Úrsula Sisó Pla
2n de Secundària

Memòries d'argent

Tal com l'amarant creix vora el mar
i les fulles vaguen al vent,
tot apropant-se l'endemà,
queden les memòries d'argent.

Al teu costat jeien els somriures,
sobre tu floria la passió
i dels teus ulls sorgien espurnes,
llur brillantor enlluernava el meu cor.

Què queda sense el sentiment?
Sense una connexió?
Esvaïts els colors jovials,
amb el temor de penedir-se,
creix a dins meu la por de la solitud.

La foguera queda en cendres,
s'atenua la flama viva,
i cremada la puresa del temps,
la fumera diposita als records
el sutge d'una pena punyent.

Arribada l'alba, surt el sol,
la foscor cau impacient,
i sobre la nostra història escrita,
jauen les memòries d'argent.

Michel Mahfoud Khaouly
3r de Secundària

De qui és?

És meu. És molt meu. Crec que és més meu que seu. Sí, segur, és meu.

Gairebé segur que és meu, oi? Perquè si no fos meu i fos seu, què seria meu? El que ara és seu seria meu? I aleshores el que ara és meu seria seu? I només seu i gens meu? O molt meu i gens seu? El seu “seu” hauria passat a ser el seu “meu”? I el meu “meu” ara seria el meu “seu”?

És seu. És molt seu. Crec que és més seu que meu. Sí, segur, és seu.

Esperem que sigui seu. Si no fos seu, podria ser meu, però sempre hi pot haver un ni seu ni meu, un vostre, un d’ells i d’elles, o fins i tot un nostre. Un nostre del seu i el meu. Un nostre del que és meu és seu i el que és seu és meu. Un nostre que el seu “seu” és seu i meu, i el meu “meu” és meu i seu.

És nostre. És molt nostre. Crec que és més nostre que vostre. Sí, segur, és nostre.

Bé, suposo que pot passar que el meu i el seu “nostre” deixi de ser nostre i sigui vostre. Vostre seria el nostre antic “nostre”, i nostre seria el vostre antic “vostre”. El meu i el seu d’ara seria el d’ells i d’elles abans i el d’ells i d’elles d’ara és el meu i el seu d’abans.

És vostre. És molt vostre. Crec que és més vostre que nostre. Sí, segur, és vostre.

Però, i si tan vostre és, què és d’ells? Probablement tot allò que no és ni nostre ni vostre ni meu ni seu. Allò que mai no ha estat en el nostre o en el vostre cercle i encara menys en el meu o en el seu. Però d’ells serà aquest buit que hi ha entre el nostre i el vostre convertint en vostre el buit.

És d’ells. És molt d’ells. Crec que és més d’ells que vostre. Sí, segur, és d’ells.

Algun cop passa que el “tothom” apareix i s’ho emporta tot per davant. Fa que el conjunt de nostres, vostres i d’ells s’uneixi fent uns meus i seus de tothom. Deixant enrere la singularitat de tots i formant-ne un gran i enorme tothom.

És de tothom. És molt de tothom. És més de tothom que de ningú. Sí, segur, és de tothom.

I si no fos de tothom? Podria ser que ningú fos qui tingués el tot? Això faria que ni els meus, seus, d’ells, nostres i vostres passessin a formar part d’un altre univers, el res. Un univers on el ningú posseiria el res, fent que res és de ningú, i ningú és el res.

Anna Berthet Martí
3r de Secundària

L'hivern i el ninot de neu

L'hivern vestit de blanc demana,
es posa l'abric perquè està tremolant.
Marxa a la muntanya de bona gana,
es fica al riu i als arbres, està nevant.

El fred omple els carrers del poble inquiet,
els nens dins les cases es desperten sota el llençol,
els parcs estan buits i el gronxador està quiet.
Volen pujar dalt de la muntanya i criden el sol.

Pugen contents i el vent que ve bufant,
a tots els saluda amb el nas i les galtes vermelles,
però res no els desanima, la il·lusió els està escalfant.
Estan tots ells enfarinats fins a les orelles.

A dalt de la muntanya fan una gran bola de neu:
una cara blanca, una panxa allargada.
La feina és que s'aguanti dempeus,
ho han aconseguit en una blanca esplanada!

Dos ulls rodons i grans amb dues pedres negres
i el nas enganxat amb una llarga pastanaga.
Li donen un aire de faccions alegres
que tanta puresa la fredor amaga.

Cinc pedretes en semicercle fan la boca,
a la panxa enganxen tres trossos d'escorça,
al coll col·loquen una bufanda de llana fosca
i als peus dues boles de neu el reforcen.

Li fan de braços dues branques despullades,
a les mans, guants negres amb esparadrap.
Ja el tenim preparat per fer abraçades
i que no falti el barret sobre el cap.

Ara només falta una escombra al terra.
Tots criden i salten, el fred està parat.
L'alegria es desenterra.
Ja el tenen fet! Ninot acabat!

Marta Isern Ortiz
4t de Secundària

Absència

Fa olor. Fa olor de fulles mullades per la gran tempesta. Només se sent el xiuxiueig dels petits ocells, piulant, i la remor de l'aigua del rierol acariciant les pedres.

Trepitjo. Trepitjo aquest terra moll i llefiscós i cullo una pinya que just acaba de desprendre's d'una branca, subjecta a un arbre centenari alt i meravellós.

M'endinso. M'endinso més i més en aquest paradís. De sobte, veig una roca plana força extensa, m'hi estiro i m'adormo.

El piular del pardal trenca el meu malson i sento una esgarripança intermitent.

Somio. Somio desperta que formo part d'aquest món tan diferent del meu habitual.

M'aturo. M'aturo davant del forat, d'aquell lloc que tu i jo sabem què amaga. Per això l'esquivo i continuo amb el meu camí.

Segueixo caminant...

Arribo. Arribo a la platja, em descalço i frego la meva pell amb la sorra suau que tant pica quan el vent remuga.

Obro. Obro la bossa i en trec l'urna.

Em preparo. Em preparo per veure't volar, i, tan bon punt l'obro, surts i voles. Voles lluny, i amb la brisa que ens acompanya m'acomio amb un plor discret, però abundant.

Corro. Corro per bramar i poder desprendre'm, quan abans millor, d'aquest dol que inunda la meva ànima per complet.

Respiro. Respiro profundament aquest aire net i fresc que en aquests moments em dona vida. La vida que recobraré, potser, quan aquesta soledat immensa desaparegui finalment.

Recordo. Recordo la teva fortalesa, i és precisament aquesta la que m'empeny a renéixer, com tu voldries que fes.

Segueixo caminant...

Ona Pastor Ángeles
4t de Secundària

Ales de cendra

Deixa entreveure la cortina negra
llacunes de diamants inundades;
esquinça el vidre traçant la sendera
d'on rajaran memòries oblidades.

S'escapa la brisa dels pètals de rosa,
com una lletania en l'ànima irromp;
crema el foc, s'incendia l'espurna,
però tal és el silenci que la flama mor.

Dibuixa eternes plomes la cendra gris,
ales magnes que en glòria s'alcen;
volen, s'elevan més enllà dels infinits,
però que de tan trencades aviat cauen.

Com dues espases, en duel es baten
de gel la brisa i l'espurna de foc,
i rere un trencadís de brillants que tallen, → → → → → → →
el vent consumeix la flama
i l'ànima plomissa mor.

Leila Mahfoud Khaouly
1r de Batxillerat

Quan ens creuem i veig que em veus

6.30h: El soroll martiritzant del despertador em fa donar un bot com de costum i talla un món de somnis casualment just abans del moment àlgid. Em frego els ulls amb força fins lliurar-los de lleganyes i surto del llit encara amb els ulls mig tancats mentre noto amb les puntes dels dits la fredor de la rajola que ha portat la nit, la qual tot just ara fa les maletes amb l'arribada de l'albada. Una brisa d'aire fred despentina lleugerament els cabells de la Cassandra, que encara dorm després d'una nit de vòmits. Inconscientment, segueixo la rutina diària sense ni tan sols pensar en el que estic fent. En poc menys de mitja hora ja estic baixant les escales de la comunitat per agafar el taxi. Aturo uns segons el meu món per contemplar aquell cotxe groc que està demanant a crits una rentada. Ens porta el pa cada dia, paga l'aigua, el gas i ens du al cinema de tant en tant. Sacsejo el cap per fer fora els meus pensaments i m'afanyo per començar un dia intens i, el que sabré més tard, un dia que canviarà la meva vida.

8.17h

Un home amb gavardina, que es frega la mà esquerra amb els pantalons texans, esperant que la fricció li doni una mica més d'escalfor en aquest gener gelat, alça la mà que li queda lliure reclamant els meus serveis. L'home obre la porta fent que el taxi perdi tota l'escalfor que havia aconseguit fins ara amb l'aire calent que miraculosament estava funcionant a la perfecció aquell matí.

-A l'hospital Galway, al carrer Newcastle.

L'examino una mica més a fons a través del retrovisor. Veig un home ben plantat, probablement de bona família, dedicat a la seva professió. Amb una ambició i determinació segurament molt ben valorades.

- Metge o pacient? –noto una mirada que s'estranya- si em permet preguntar-li...

- Metge, i dedicat.

Faig un mig somriure acceptant el meu encert. Clavo la mirada a la carretera donant lleugers copets a la palanca de canvi seguint el ritme de la cançó que ara sona, *King of the road*.

-Metge de què? demano jo aturant el cotxe, senyal que hem arribat a la destinació.

Esperant resposta veig com, esvalotat, mira el rellotge i obre els ulls amb preocupació.

- Aquí té, quedí's el canvi -murmura amb presses, deixant la pregunta a l'aire.

L'home de la gavardina entra a gambades a l'hospital mentre la seva figura desapareix del meu camp de visió com un llamp.

9.47h

Un jove que mira frustrat la roda punxada de la seva bicicleta obre els ulls en veure'm passar i aixeca lleugerament el cap perquè freni. Lliga amb una corda que es podria tallar amb unes tisores de les ungles la seva bicicleta a un fanal i s'afanya per resguardar-se del fred dins el taxi.

- A l'Starbucks de dos carrers més avall.

Em ve una olor de colònia forta. Fixant-m'hi una mica més, veig que porta camisa a sota d'un jersei de cotó i unes flors a la mà dreta que es mira preocupat, segurament comprovant que segueixen en perfecte estat.

- Un dia especial? –pregunto amb un mig somriure que denuncia una nostàlgia d'aquell jo jove que rumiava durant hores quines eren les millors flors per a la Cassandra.

- Si et dic que m'he canviat de camisa tres cops i porto jersei per amagar les taques de suor que em delaten, serveix d'alguna cosa? –li ofereixo un somriure càlid amb la intenció de tranquil·litzar-lo, mentre ell em retorna una rialla nerviosa i un somrís una mica estrany, massa tens per al meu gust.

El jove continua:

- Bàsicament –es frega el clatell- vaig a dir-li al meu amic que estic enamorat d'ell.

Crec que espera una mirada jutjadora que no arriba. Freno el cotxe, em giro i li dedico les paraules més sàvies que se m'acudeixen en aquell moment:

- Sigues tu mateix.

Somriu mentre em dona els diners que ja havia estat buscant durant el trajecte, i marxa amb una profunda inspiració.

13.17h

Una àvia de la mà de qui segurament deu ser el seu net aixeca el bastó uns centímetres del terra perquè m'aturi. El net l'ajuda a pujar al cotxe i en tancar de nou la porta li diu adéu amb un somriure càlid.

- A l'hospital... ai, com es deia ara aquell lloc? –faig un mig somris -ja et passarà a tu jovenet, no riguis tant- em diu amb calidesa, amb els dits índex i anular fregant-se la templa.

-Galway, això! Al carrer...

- Newcastle- li acabo la frase.

- Revisió, eh! No es pensi pas que sóc a punt de morir. Haurà de córrer més que aquests malucs la mort abans d'atrapar-me!

Deixo anar una riallada entre cortès i tendre. La dona es munta un monòleg durant el trajecte que acaba just quan hi arribem. Em lliura els diners i li dono les gràcies amb un somriure afectuós, el qual em retorna.

16.27h

Just acabo el meu descans quan la melodia del mòbil em sobresalta. Hi poso l'orella esperant una trucada insignificant:

- Senyor Collin? Felicitats, és vostè pare!

Se'm neguen els ulls de llàgrimes repletes de felicitat i el següent que recordo és plantar-me a l'hospital davant de cinc cares. Només una d'elles és nova, la de la petita Effy a braços de la meva estimada Cassandra, que se la mira amb ulls incrèduls. Les altres tres cares? Són tota una història.

8.17h

Alço la mà per agafar el primer taxi. Entro en escalfor en pocs segons. El conductor? Un home afable, probablement amistós, i definitivament bo.

Miro el meu omega i m'adono com és de tard. Amb urgències, i una qüestió que ha quedat a l'aire, surto corrents per emprendre una dura jornada de treball.

16.35h

Felcito les companyes i els companys per la bona tasca. Veig la felicitat de la mare en els seus ulls aguantant el nounat, un sac d'ingenuïtat, quan, amb presses i amb uns ulls negats de llàgrimes, entra el pare a l'habitació; per sorpresa meva, un rostre familiar.

9.47h

Un “no fotis” se m'escapa per la meva mala sort, però veig passar un taxi que em provoca un enorme alleujament. Lligo el coi de bici rebentada a un fanal i entro dins el cotxe cagant llets. Em quedo amb la frase “sigues tu mateix”, que m'ofereix el taxista, tot un crac. Surto amb presses del taxi que ja ha tornat a

donar-li gas en pocs segons, quan una dona amb panxa de nou mesos es plega davant meu. Entre el pànic i els crits sóc capaç de trucar a l'ambulància, on entro acompanyant aquella dona en un dels dies més importants de la seva vida.

16.35h

Somric al petit quasi de manera inconscient mentre la mare em retorna un somris càlid i tendre com a mostra d'agraïment. Sento com s'obren les portes de l'habitació i entra un home fet caldo que respira profundament i no s'aguant les llàgrimes. Creuem mirades de complicitat en adornar-nos que ja ens coneixem.

13.17h

Tal i com toca rigorosament el darrer divendres del mes, taxi i cap a l'hospital. Com cada dia de revisió, reso perquè tot segueixi correcte; i qui dia passa any empeny, tu! Faig broma al conductor, que segurament riu per cortesia. S'acaba el trajecte i entro a l'hospital. Verge santa! Quin munt de corredisses a la planta de maternoinfantil.

Es presenta un metge davant meu que no pot amagar el pànic.

-Margot Roberts, veritat? -assenteixo- una dona s'ha posat de part i té una hemorràgia d'alta gravetat. En aquests moments és vostè l'única possible donadora de sang del grup 0 negatiu.

-Ai Senyor! Torno a assentir i llavorens allargo el braç sabent per on van els trets.

16.35h

Encara mig marejada per l'extracció de sang, havent resat a la verge uns deu cops perquè les coses sortissin bé, observo la criatura i sospiro consumida. Com n'és de bonica la vida. A mi em falta poc per tancar el cicle, el temps que Déu vulgui, però d'alguna manera he dibuixat l'inici d'un de nou. Entre pensaments no m'adono que acaba d'entrar un home a l'habitació. Somric en adonar-me de qui és.

Judit Bisbal Amat
1r de Batxillerat

IV

Passo les mans per la fusta antiga
que abans era elegantment pintada,
poc sabia, quan era perfecta i esmolada,
la velocitat amb què envellia.

De les quatre cordes que abans tenia
dues són partides, una robada,
l'última xerrica una vella balada.
Esfilagarsada, és l'única que recorda la melodia.

A vegades es fa difícil entendre,
ningú no t'empeny si et quedes a terra,
ningú no et veu si et tornes de cendra.

Pots renéixer a partir de la desferra?
Pot haver-hi gesta més gran a emprendre?
Pots lluitar un cop més en aquesta guerra?

M'he aturat en algun lloc, i t'espero.

Gemma Freixas Anguera
2n de Batxillerat

Verba volant, scripta manent, o de com una carta amagada en una cartera de pell inicia infinites històries

Pròleg de l'autor

Aquesta és una història real que va succeir a Barcelona el mes de gener de l'any 2017.

La filla gran de la sra. Magriñá endreçava les coses de la seva mare uns dies després d'haver-la enterrada, aprofitant un moment en què la tristor li va donar una mica de treva. Només li quedava l'escriptori, i va ser allà, mentre buidava cadascun dels calaixos, on va trobar una cartera de pell.

La va obrir per revisar que no hi hagués cap document important, i no, no en va trobar cap, però el que hi va aparèixer, doblegada en quatre i guardada en una de les solapes interiors, va ser una carta. Una carta d'amor que el seu pare havia escrit a la seva mare quan portaven quatre anys casats i que ella havia guardat durant tota la seva vida dins d'aquella cartera de pell marró.

"Queridísima Maria Teresa,

Seguramente cuando recibas esta carta ya estás en Barcelona si todo sale como deseo, pues depende de lo que nos diga Wynn. No obstante y "por si las moscas", quiero dejar constancia de mi recuerdo de aquel 4 de octubre que dentro de un mes cumplirá el cuarto año.

Son cuatro años transcurridos gustando las mieles de una felicidad que jamás soñé y como un avance de lo que el futuro nos reserva. Que Dios te pague, deseo una vez más, todo el amor y ternura que sin límite me otorgas y que de mí aparte este angustioso reptil que se llama olvido y desagrado.

Adiós reina, seguramente hasta dentro de poco rato.

PD. ¿Podrías encargar 2 Kg de langosta lo más viva que pueda ser al sr. Godot? El viernes a mediodía debería tenerlos, pues yo iré a Barcelona. No digas nada a mi padre. Es un regalo que haces tú."

Quines històries s'amaguen darrere d'aquestes paraules? Qui era el sr. Wynn? Per què aquest "por si las moscas"? I no és rara la postdata de la llagosta després d'una declaració d'amor com aquesta?

I si ens posem a imaginar?

1. RELAT CURT Núm. 1

El sr. Wynn i el meu pare eren amics. Amics dels que no queden.
Dels que es veuen un cop l'any i amb això basta.
Dels que parlen, parlen i riuen alhora. Com si fos fàcil!
Caràcters antagònics, però ànimes unides, com si estiguessin enganxades amb cola de llarga durada.

El meu pare era sobri en forma i fons.
El sr. Wynn vessava expressivitat.

El meu pare va traçar una línia de la qual mai no va sortir.
El sr. Wynn es movia per la vida fent ziga-zagues.

El meu pare preveia, valorava i decidia.
El sr. Wynn mirava la vida amb ulleres noves cada matí.

El meu pare va morir jove.
El sr. Wynn va sobreviure.

I a mi, com em passava aleshores, em sorprèn recordar-los abraçant-se.

2. HAIKU

Por si las moscas,
mejor te digo que te quiero.

Por si las moscas.

3. RELAT CURT núm. 2

Aquell dia no seria un dia normal. Havia d'encarregar 2 kg de llagosta i no podia entretenir-se gaire.

Havia pensat anar personalment a la parada del sr. Godot, al mercat del Ninot, i fer-li l'encàrrec. "Aquestes coses millor fer-les en persona", pensava la Carme mentre esperava l'autobús que l'aproparia al centre de la ciutat.

Va seure al costat de la finestra i va repassar mentalment tot el que li quedava per fer la resta del dia. Estava convençuda que en repassar-ho aniria agafant forma i trobaria la força necessària.

SANT JORDI 18

“La vida es fa gran o petita en funció del coratge que hi poses”, li va dir una tarda l’Anna parafrasejant Virginia Woolf. O era Anaís Nin?

Va arribar de seguida al mercat, va fer l’encàrrec al sr. Godot, el va deixar pagat, va dir-li que en Josep Ma el passaria a recollir divendres i va tornar a agafar l’autobús que la portaria de tornada a casa.

O no. No calia tornar.

Havia deixat la nota al prestatge del rebedor, ben visible.

“Por si las moscas,
mejor me voy.

Por si las moscas”

Joana Font Gil
2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2018

L'autre

1r de Secundària

Pol Sànchez Martínez
Martí Parés Grau
1r premi

2n de Secundària

Pol Culí Sanchez
1r premi

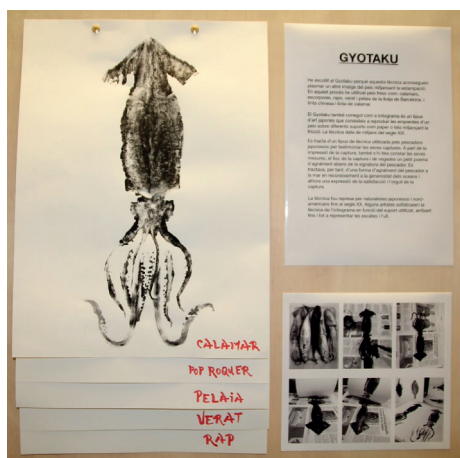
3r de Secundària

Anna Vallvé Nicolás
Laia Santacreu Perez
1r premi

4t de Secundària

Sergi Güixens Piera
1r premi

1r de Secundària

Carla Enrich Cid
1r premi ex aequo

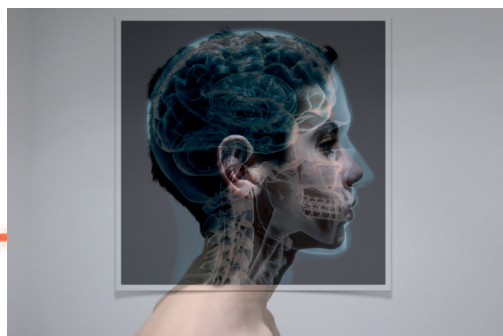
1r de Secundària

Marta Rocabert Giussani
1r premi ex aequo

2n de Secundària

Gisela Mata Galvez
Laura Martín Guillamón
1r premi

3r de Secundària

Ernest Rodés Gonzalez
1r premi

4t de Secundària

Nae Massaneda Sakuma
1r premi

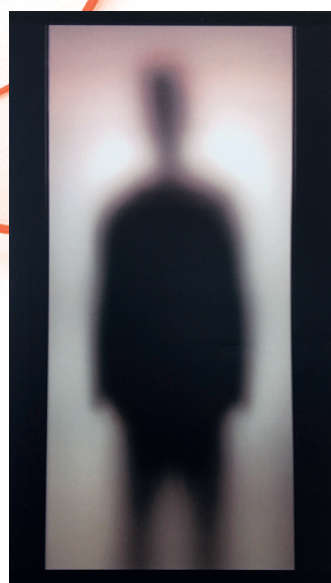
1r de Secundària
 Jana Pastor Angeles
 1r premi

2n de Secundària
 Clara Díaz Bou
 1r premi (fotografia)

2n de Secundària
 Úrsula Sisó Pla
 1r premi (dibuix)

3r de Secundària
 Arnau Garcia Rovira
 1r premi (fotografia)

3r de Secundària
 Carla Flotats Fernández
 1r premi (dibuix)

4t de Secundària
 Ona Vives López
 1r premi

1r de Batxillerat

Mali Pilgrem Blasco
 Laura Portillo Gutiérrez
 1r premi (instal·lació)

1r de Batxillerat

Marta Corbera Soler
 Ricard Fayos Bragatti
 1r premi (fotografia)

1r de Batxillerat

Natàlia González Hernández
 1r premi (vídeo)

1r de Batxillerat

Mireia Cruz López
 1r premi (dibuix)

2n de Batxillerat

Clàudia Biénzobas Abellanas
 1r premi (fotografia)

2n de Batxillerat

Paula Estapé Barquin
 1r premi (dibuix)

